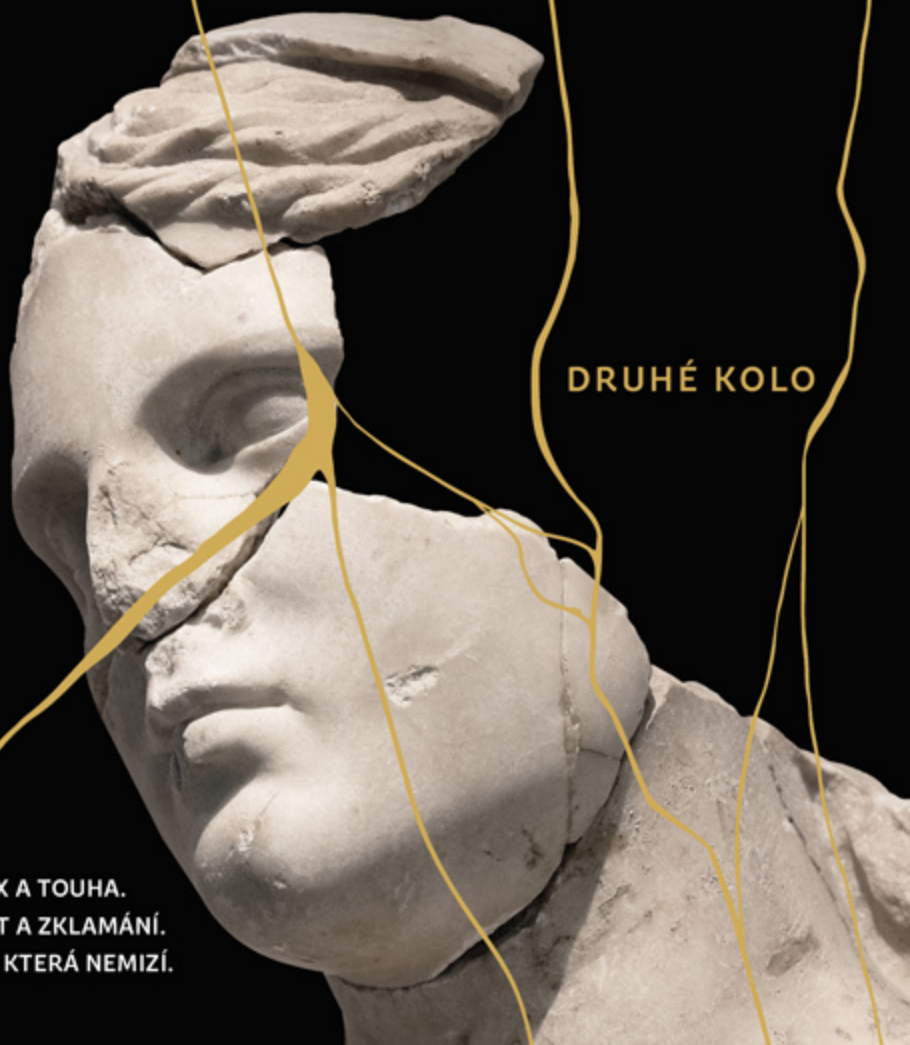

P. S. HERYTIERA
[PIZGACZ]

VZPLANUTÍ

DRUHÉ KOLO

BOX A TOUHA.
BOLEST A ZKLAMÁNÍ.
VÁŠEŇ, KTERÁ NEMIZÍ.

VZPLANUTÍ

DRUHÉ KOLO

A minimalist line drawing of a human figure, focusing on the torso and legs. The lines are thin and black, set against a white background. The figure is shown from the waist down, with the legs spread apart. The text 'VZPLANUTÍ' is centered in the upper half of the image, and 'DRUHÉ KOLO' is positioned on the right side, near the hip area.

Copyright © P.S. Herytiera 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Tadeáš Dohňanský, 2024

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5092-4 (pdf)

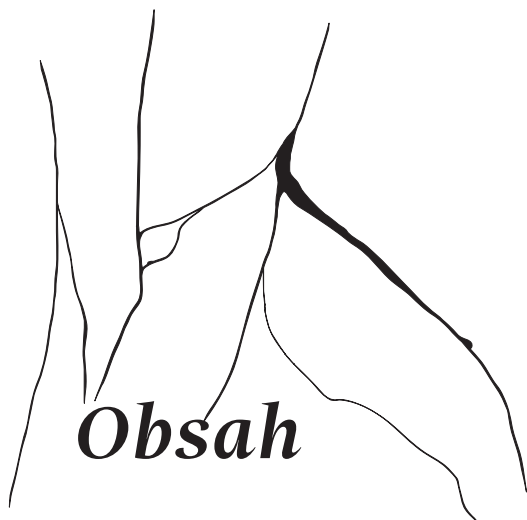
P. S. HERYTIERA
[PIZGACZ]

VZPLANUTÍ

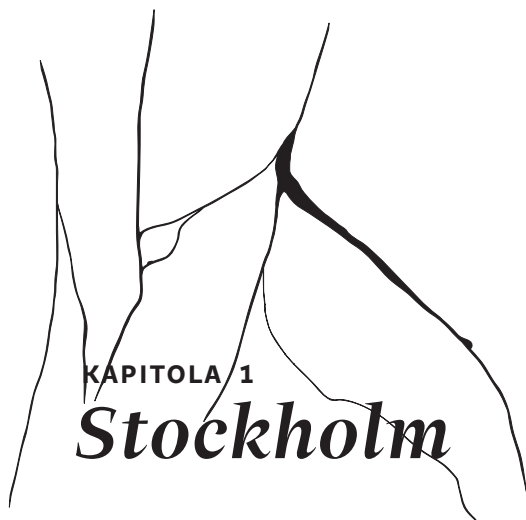
DRUHÉ KOLO

přeložil Tadeáš Dohňanský

KAPITOLA 1 <i>Stockholm</i>	5	KAPITOLA 9 <i>Blízkost</i>	368
KAPITOLA 2 <i>Hranice</i>	40	KAPITOLA 10 <i>Budoucnost</i>	408
KAPITOLA 3 <i>Zápasník</i>	103	KAPITOLA 11 <i>Přítomnost</i>	435
KAPITOLA 4 <i>Naděje</i>	164	KAPITOLA 12 <i>Minulost</i>	460
KAPITOLA 5 <i>Omluva</i>	215	KAPITOLA 13 <i>Prohloubení</i>	491
KAPITOLA 6 <i>Podzim</i>	268	KAPITOLA 14 <i>Pád</i>	519
KAPITOLA 7 <i>Víra</i>	303	<i>Epilog</i>	571
KAPITOLA 8 <i>Zápas</i>	338		

Nikdy předtím by mě nenapadlo, že v mém životě nastane den, kdy budu tváří tvář důsledkům vlastních rozhodnutí váhat nad každým dalším nádechem. Nadešla chvíle, kdy jsem se všeho bála tak moc, že jsem nedokázala popadnout dech. Děsila jsem samu sebe a děsilo mě i to, čeho jsem byla schopná. Kolik věcí jsem mohla proměnit v popel pouze několika nepromyšlenými kroky a kolik jsem jich už skutečně spálila. Doposud jsem si myslela, že velká rozhodnutí mezi tím, co je správné, a tím, po čem člověk touží, byla pouze ohraným motivem ve světě filmu a literatury. Možná proto, že jsem se s nimi ve svém životě nemusela potýkat... Koneckonců jsem naštěstí podobné problémy neznala, jelikož jsem obvykle toužila po tom, co bylo správné a zároveň i nejbezpečnější řešení. Situace, kdy to bylo jinak, bych dokázala spočítat na prstech jedné ruky. Žádná z nich se ale nemohla měřit s tím, co přišlo. Nikdo mě nepřipravil na to, že důsledek mojí volby bude mít mrtvé černé oči, vonět bude mátou a nikotinem, a navíc mi zničí život. Ve všech významech toho slova.

A nebylo to tak, že bych si té destrukce nebyla vědoma. Mnoho lidí by se mohlo zeptat: Tak proč ses na to nevykašlala? A mnoho se jich ptalo. Problém byl v tom, že jsem nedovedla najít jakoukoliv konkrétní odpověď. Objevila jsem ji až o hodně později, když už nebylo cesty zpět. Začala jsem ji hledat, když jsem během dlouhých nocí vyplněných pláčem a němým křikem přemýšlela, jestli jsem se po svých rozhodnutích a po tom, jak jsem si na vlastní žádost zruinovala život, mohla ještě označovat za dobrého člověka.

Dobro. Co to slovo vlastně znamená? Pro mě se vždycky pojilo s lakavostí, vnímavostí vůči pocitům ostatních, ochotou pomoci – zkrátka s dobrými skutky a chováním. Jenže to ve finále nemělo žádný význam. Mohla jsem klidně chtít spasit celý svět. Mohla jsem pomáhat všem okolo. Mohla jsem se snažit odtáhnout od nich veškeré zlo, abych jim aspoň na okamžik ulehčila jejich utrpení. Mohla bych se proměnit i v podělanou Matku Terezu, ale to nic neměnilo na faktu, že jsem jednu osobu ranila vůbec nejméně, a co je nejhorší, úmyslně. Tou osobou jsem byla já sama. Dobrovolně jsem nad sebou podepsala rozsudek a sestoupila do pekla, kde jsem stála před samotným Satanem. Satanem, který si bez špetky emocí mezi dlouhými, kostnatými prsty pohrával s prachem, který ze mě zbyl. Protože přesně tím jsem se stala. Hrstkou popela.

Jenže pravda byla, že všechno se může ve zlomku vteřiny změnit. Přesně to jsem pocítila onoho dne, kdy jsem stála uprostřed našeho obývacího pokoje, který se mi nikdy dřív nezdál tak cizí. Objímala jsem se pažemi, jako by mě snad nějak měly uchránit před realitou, která na mě doléhala ze všech stran. I přes chaos v hlavě jsem věděla, že díky tomu, co jsem udělala, už nikdy nic nebude stejné.

Odmalička jsem byla silně napojená na své nejbližší a přátele, které jsem považovala za členy rodiny. Byli pro mě prioritou, a přestože jsem si kvůli tomu podle *něj* často hrála na mučednici, udělala bych cokoliv, abych je ochránila před vším zlým a těžkým. Nesnášela jsem, když jsem jim musela lhát, a zároveň jsem to dělala celou dobu. Tehdy v obýváku mi došlo, že důsledky mých rozhodnutí vyvolají hurikán, na který jsem nebyla připravená. Pochopila jsem to ve chvíli, kdy jsem se zahleděla do očí svého přítele, ve kterých jsem zahlédla stopy nepochopení, překvapení a... smutku.

Nedokázala jsem ze sebe dostat jediné slovo, takže jsem tam jen stála jako přikovaná. Krk jsem měla v jednom ohni. Nemohla jsem se pohnout, jako by mě někdo přivrtal k podlaze. Ledové ruce mě pálily podobně jako rty, na kterých jsem ještě pořád cítila chuť rtů toho černoookého kluka. Připadalo mi, že je to všechno sen. Že nic z toho není skutečné. Že to je jen ohavná noční můra. Každá vteřina se zdála být rokem. Každý pohyb hodinových ručiček zhušťoval už beztak tíživou atmosféru. Slyšela jsem svůj zrychlený dech a to, jak silně mi bije srdce. Nakonec jsem se podívala na stranu, jako bych se chtěla ujistit, že tam Nathaniel před několika okamžiky stál. Že mě skutečně líbal a že... to viděl můj kamarád. Skoro jsem vzlykla, když jsem si všimla střeptů sklenice, zářících pod umělým světlem křišťalového lustru.

Zachvěla jsem se. S těžkým dechem jsem se velice pomalu otočila k příteli. Miniaturní část mě samé tiše doufala, že jsem se před chvílí třeba přeslechla a špatně viděla. Že tu strašnou otázku, která mi vyvolala bouři mezi žebry, třeba Chris Adams vůbec nevyslovil. Byla jsem tak příšerná kamarádka, že bych mu klidně dál lhala, jen aby nepoznal pravdu. Vesmír se mnou ale měl jiné plány. Chris stále ležel na pohovce a díval se na mě. Jeho opilé oči byly lehce zastřené, ale zcela při vědomí. Vědomé si toho, co viděl. Pochopil to. Pootevřela jsem pomalu pusy. Vteřiny mýjely a mýjely. Musela jsem mu to nějak vysvětlit.

„Chrisi, já...“ začala jsem přidušeným hlasem a sotva jsem dýchala.

Přerušil mě zvuk otevírajících se dveří. Lehce vyděšeně jsem se otočila ke vchodu do místnosti, kde se o chvílku později objevil Theo. Když mě uviděl, zarazil se v půli kroku. V hlavě mi hučelo, nohy jsem měla jako z gumy, čehož si musel všimnout, protože udiveně nakrčil obočí.

„Co je s tebou?“ zeptal se.

Nebyla jsem schopná odpovědět, díky čemuž ještě konsternovaněji sklouzl pohledem na Chrise, který na mě pořád zíral.

„Co mi slintáš na můj oblíbenej polštář?“ vyhrkl a sundal si bundu. „A proč to tu páchne jako v lihovaru?“ pokračoval dál. Když si všiml roztříštěného skla na podlaze, dodal rezignovaně: „A na tohle se raději neptám vůbec.“

Oba jsme mlčeli, což Thea překvapilo ještě víc.

„Jo ták, super, super,“ prohodil a otočil se ke kuchyni, ale zastavil ho Chrisův hlas.

„Theo, hodíš mě domů?“ zeptal se tiše, konečně ode mě odtrhl svůj zdrcený pohled a zadíval se na bratra.

Celá roztřesená jsem si oddychla, ačkoliv úlevu jsem rozhodně nepocítila. Evidentně zmatený Theodor tčkal pohledem ze mě na Chrise a zpět.

„Není mi dobře,“ dodal.

„Stalo se něco?“ zeptal se značně vážněji můj bratr, ale ani tentokrát mu nikdo neodpověděl. „Teda... jasně že tě hodím, ale to záleží na Victorii.“

Oba se ke mně okamžitě otočili, ale nedokázala jsem jejich pohled opřevzat. S rostoucí nervozitou jsem sledovala rozbitou sklenici a cítila jsem, jako by mi někdo z hrudi pomalu vytrhával žebro po žebro. Vnímala jsem Chrisův zmatek a v jeho pohledu jsem zahlédla stín zklamání. To zapůsobilo jako rána přímo do srdce. Tohle jsem nechtěla. Nechtěla jsem, aby se s Miou dozvěděli pravdu tímhle způsobem. A přestože Chris

neznal celý kontext a byl opilý, viděl ten odporný polibek a dokázal si dát dvě a dvě dohromady. Nebyl hloupý a znal mě. Věděl, že před ním mám tajemství, i když jsme k sobě vždycky byli upřímní. A já jsem pochopila, že jsem toho dne ztratila část jeho důvěry. Možná nenávratně. Viděla jsem mu to na očích. V jeho zraněném pohledu. A tak příšerně to bolelo.

Popotáhla jsem nosem a kývla hlavou. Věděla jsem, že bude lepší, když se v klidu vrátí domů. Teta Anne by se o něj mohla začít strachovat, což jsem nechtěla. Chris byl opilý a na moje vysvětlování mohl zareagovat různě, a to poslední, co jsem potřebovala, byla hádka. Bude lepší počkat, až vystřízliví a až se všichni uklidníme. Pokud to vůbec bylo reálné.

„Ano,“ zašeptala jsem roztřeseným hlasem.

Cítila jsem Theův překvapený pohled na svém obličejí. Naštěstí to nijak nekomentoval.

„No tak fajn,“ řekl a přistoupil k Adamsovi, který se začal neohrabaně zvedat z pohovky.

Koutkem oka jsem sledovala, jak mu pomáhá vstát. Chris se sotva držel na nohou, když si bratr přehodil jeho ruku přes ramena. Vydali se nejistým krokem ke dveřím. Adams se nerozloučil. Ani se na mě nepodíval. Oknem v místnosti jsem sledovala, jak mu Theo pomáhá do auta.

Když odjeli, přiložila jsem si dlaň na třesoucí se ústa. Tiše jsem zaúpěla a přidřepla si, protože moje nohy byly příliš slabé na to, aby mě zvládly ještě chvíli nést. Znovu a znovu jsem dělala hlasité nádechy, měla jsem pocit, že se dusím. Nemohla jsem dýchat. Tak hrozně jsem Chrise nebo Miu nechtěla zklamat. Nikdy jsem je nechtěla zranit.

Po rozpálené tváři se mi skutálela osamocená slza, když jsem se s rukama vpletenýma do vlasů choulila pod oknem a modlila se, abych kvůli svým hloupým rozhodnutím a stovkám lží neztratila důvěru jednoho z nejdůležitějších lidí ve svém životě.

* * *

Nemám tušení, jak jsem tu noc přežila. Víím jen, že jsem ani na hodinu nezamhouřila oka. Převalovala jsem se ve své posteli z boku na bok a hlavou mi vířily samé temné myšlenky. Z paměti jsem si přivolávala Chrisův zklamaný pohled a výraz v jeho tváři plný bolesti. Už jsem si představovala, jak se při pohledu na mě celý otřese kvůli tomu, jak dlouho jsem mu lhala. A měla se to dozvědět i Mia.

Nedokázala jsem si poradit se strachem, který mě ovládl, jelikož jsem vůbec poprvé v životě nevěděla, jak Chris s Miou zareagují. Byli

pro mě tak hrozně důležité. Pouhá myšlenka na to, že bych je mohla ztratit, ve mně vyvolávala dusivé záchvaty. Došlo mi jediné. Musím jim říct celou pravdu. Zasloužili si to, a přestože by to mohlo ohrozit naše přátelství, věděla jsem, že nemůžu jinak. Co jsem si nadrobila, to jsem si taky musela sníst.

Když jsem autem jela do školy, pekelně mě bolelo břicho. Snídaně jsem se ani nedotkla a vypadala jsem příšerně. Potíčila se rukama jsem svírala volant a pozorovala zácpy všude na silnicích. Neměla jsem tušení, co mě čeká. Ani jeden z přátel se mi neozval a přemýšlela jsem, jestli to Mia už ví. Rozhodla jsem se Chrisovi nepsat, chtěla jsem mu dát čas. A navíc byl opilý. Ani jsem nevěděla, jestli dorazí do školy. Nemělo žádnou cenu mu psát. A tak jsem s milionem otazníků v hlavě mířila do školy jako na popravu. Chtělo se mi hlasitě brečet.

„Všechno v pohodě?“ zeptal se Theo, který seděl na místě spolujezdce. Věnoval mi nejistý pohled. „Od včerejška se chováš ještě divněj než obvykle. Vypadáš jako uzlíček nervů.“

„Jsem uzlíček nervů,“ odpověděla jsem se staženým hrdlem.

Když jsme vjeli na školní parkoviště, nejraději bych se vyzvracela. Po minutě kroužení jsem zaparkovala a vypnula motor. Theo zakroutil hlavou, ale už se neozval. Sebral batoh a vysedl z auta.

Podívala jsem se na svůj odraz ve zpětném zrcátku. Silná vrstva mejkapu nedokázala zakrýt kruhy pod mýma očima. Dlouhými nehty jsem si pročísla rozčuchané vlasy a hlasitě si povzdychla. S třesoucíma se nohama jsem vystoupila z auta. A zatímco jsem prsty pevně svírala kabelku, vydala jsem se ke vchodu do školy. Byla jsem tak rozrušená, že jsem ani neodpovídala na pozdravy a vtípky známých. Nezajímalo mě, že si o mně spousta lidí ještě pořád šuškala. To už nemělo význam.

Vešla jsem dovnitř a rozhlédla se davem lidí. Nikde jsem neviděla známé tváře. Vyrasila jsem pomalu před sebe s chvějícíma se rukama v kapsách bílé mikiny. Žaludek se mi stáhl, když jsem si všimla Chrise vedle jeho skříňky. Stál ke mně bokem a bral si knihy. Vypadal čerstvě a odpočatě, ačkoliv jeho neupravené vlasy a zvalené oblečení svědčily o ranní kocovině. Polkla jsem, sebrala jsem v sobě veškerou odvahu a přistoupila k němu.

„Čau,“ pozdravila jsem tiše a pohlédla na jeho profil.

Chris polkl, ale neodpověděl, místo toho stále hleděl do své skříňky. *Pamatoval si to.*

„Hele, chtěla bych si s tebou promluvit o včerej...“

„Proč mám ten pocit, že už mi pěkně dlouho lžeš?“ přerušil mě a jeho chladný, třesoucí se hlas mě bodl u srdce. „Mně i Mii. Neměl bych takovej pocit mít. Jsme přece přátelé.“

„Chrisi, přísahám, že ti všechno vysvětlím,“ zašeptala jsem a hlas mi lehce přeskakoval. Prosebně jsem pozorovala jeho strnulý výraz. „Všechno ti řeknu. Nech mě to vysvětlit...“

„Co řešíte?“

Při Miině veselém hlásku jsem na místě nadskočila. Moje kamarádka se ocitla vedle nás. Upravila si růžové sluneční brýle a dívala se střídavě na mě i na Chrisa. Popotáhla jsem nosem a ucítila bušení srdce. Úsměv Mii zmizel ze rtů, když si uvědomila napjatou atmosféru. Takže Adams jí nic neřekl. Mělo by mě to vůbec udivovat? Byl to přece Chris. Možná kecka, ale pokud šlo o podobné situace, všechno držel v sobě.

„Ach bože, stalo se něco?“ zeptala se lehce vynervovaná Mia. „Vypadáte, jako byste někoho zabili,“ dodala se smíchem, ale ani jeden jsme jí neodpověděli. „Nezabili, že ne?“ zkrřížila ruce na prsou a zaujala vážný postoj.

Chris náhle sklouzl pohledem na mě. Chtělo se mi brečet, když jsem v jeho očích uviděla spoustu lítosti a zloby. Nikdy jsem nechtěla, aby to takhle dopadlo. Chris rychle zavřel skříňku, zatímco já jsem ze stresu skoro zvracela a kroutila prsty.

„Nechtěla bys nám to vysvětlit po škole?“ zeptal se klidně, což mě lehce překvapilo. „Víš, že tě nemůžu nutit, ale určitě ti je jasný, že tohle je vážný, a chápeš moje obavy, takže jestli chceš...“

„Ano,“ pronesla jsem bez rozmyšlení a pokývala hlavou. „Přísahám, že vám všechno vysvětlím.“

„Oukej,“ vložila se do toho Mia a pozvedla dlaň, „o co tu kurva jde? Protože já se fakt nechytám.“

„Victoria nám musí vysvětlit pár věcí,“ odvětil Adams a navázal s Miou oční kontakt. Blondýnka sraštila svoje dokonale rovné obočí. „Všecko se dozvíš po škole. Teda... oba se dozvíme, protože ani já nemám tucha, o co jde.“

„Začínám se bát. To zní jako začátek nějakýho hororu,“ zamumlala, ale když uviděla naše ztuhlé výrazy, zhluboka si povzdychla. „Táta bude dnes dlouho v práci a Eleanor jela k sestře. Po škole můžeme jet k nám a v klidu si pokecat, protože tohle je fakt nepříjemný.“

„Dobrej nápad,“ přitakal Chris. „Musím na biolu.“

S těmi slovy se otočil a přehodil si popruh batohu přes rameno. Mia se na mě tázavě podívala, ale zavrtěla jsem hlavou, protože jsem neměla sílu jí teď nic vysvětlovat.

Ten den byl jedním z nejhorších, jaké jsem na střední zažila. Byla jsem tak rozrušená, že jsem se na nic nedokázala soustředit. Učitelům se to zrovna dvakrát nelíbilo, podobně jako moje nulová příprava na hodiny, která byla důvodem ne zrovna pozitivních hodnocení z jejich strany. Za celý den jsem už s Chrisem ani Miou nepromluvila. On se mi vyhýbal, jak jen mohl, a ona byla zmatená, takže moji společnost taky nevyhledávala. Na obědě jsme spolu neprohodili ani slovo, přestože jsme seděli u jednoho stolu. Nedokázala jsem do sebe kvůli tomu dostat jediné sousto.

Když jsem uslyšela poslední zvonění, moje tělo zaplavila úleva. Stres se ovšem rychle vrátil, jelikož jsem si uvědomila, co to znamená. Během jízdy k Mii domů jsem si v hlavě skládala dohromady to, co se jim chystám sdělit, ale všechno se to zdálo být tak plytké a stereotypní. Chris jel s Miou její mazdou přede mnou. Když jsme dorazili k Robertsovým, se zlou předtuchou jsem zaparkovala vedle nich. V napjatém tichu jsme vstoupili do domu a vydali se po schodech do Miina pokoje. Dlaně se mi chvěly stejně jako celé tělo.

Chris se bez slova opřel o široký parapet a ruce zkřížil na prsou.

„No tak už spust', protože celej den byla nálada jako na pohřbu,“ povzdychla si Mia a posadila se do křesla u své toaletky. Vyčerpaně se na mě podívala. „Co tak důležitýho a velkolepýho se stalo, že jsme se museli potkat v tak čestný společnosti?“

„Victoria se líbala se Sheyem,“ vyhrkl Chris.

Když to Mia uslyšela, zaskočila jí vlastní slina. Nevěřicně se zadívala na Chrise a následně přesunula pohled na mě. Zakroutila hlavou, jako by tu informaci nedokázala zpracovat.

„S tím Sheyem? S Natem Sheyem?“ zeptala se pro ujištění.

Pokývala jsem hlavou a na zádech mi vystával čím dál studenější pot.

„Ale... cože? Vždyť přece... vím, že jste se párkrát viděli, navíc ta akce s vozíky a navíc ten mejdan... Ale... cože? Jak je to možný?“ nechápala. „Oukej, za školou ti zachránil život, ale... cože?“

„Sama nevím.“ Ztěžka jsem vzdychla a posadila se na Miinu velkou postel. Lokty jsem se opřela o kolena. Hlava mi třeštila. Když se mi obraz před očima začal vlivem hromadících se slz rozmazávat, hlasitě jsem vydechla. „Všecko to začalo po jarních prázdninách.“

Po mých slovech ze sebe Mia vydala blíže nespécifikovatelný zvuk. Cítila jsem jejich udivené pohledy.

„Cože?“ zeptal se zaskočený Chris. „Co jako začalo?“

A pak se to stalo. Poprvé za necelé dva měsíce jsem *mluvila*. Mluvila jsem o všem. Slova se ze mě valila jako na běžícím pásu. Vyprávěla jsem jim o všem hezky popořadě. O našich začátcích. O tom, jak se k nám Nathaniel vloupal, jak mě sužoval přes mobil a jak se zachoval k Liamovi na našem prvním rande. O tom, jak mě doprovodil, když jsem se ztratila cestou na Clařin večírek. O Brooklynovi. Přiznala jsem, že moje nehoda nebyla nehodou, a vysvětlila jsem jim, že Tom byl bratr člověka, kterého Nathaniel porazil. Řekla jsem jim taky o policii a svojí lži, nevynechala jsem jediné setkání se Sheyem, svěřila jsem se jim, že mi něco udělal. Vyprávěla jsem jim o podělaném planetáriu a naší společné noci. Řekla jsem jim doslova všechno. Nesnažila jsem se hájit, a i když jsem si některé situace pamatovala zastřeně, musela jsem se o nich aspoň zmínit. Samotné mi nedocházelo, že od chvíle, kdy jsme se poznali, se toho stalo tak moc. Odtajnila jsem jim každou, i tu nejmenší událost, která vedla k okamžiku, jehož svědkem byl Adams.

Ani nevím, kdy jsem začala plakat. Slané slzy mi stékaly z očí, rozmazávaly mi mejkap a omezovaly moje zorné pole. Chris s Miou mě ani jednou nepřerušili. Nedokázala jsem se na ně podívat, takže jsem celou dobu hleděla na své kostnaté dlaně, kterými jsem si čas od času utírala tvář. I když to bylo strašně těžké, cítila jsem, jako by se ze mě během monologu uvolňovalo veškeré napětí, nahromaděné za několik posledních týdnů. Po dvaceti minutách jsem skončila. Neustále jsem popotahovala nosem a nedovedla jsem přestat plakat.

„A to je všechno,“ hlesla jsem.

Pak zavládlo ohlušující ticho. Slyšet bylo jen moje tiché vzlyky. Dobré tři minuty se nikdo neozval, což způsobilo, že jsem nejistě pozvedla oči. Moji přátelé se na mě dívali a nehnuli ani brvou. Úplně zamrzli. Objala jsem se rameny a rukávy mikiny jsem si z tváří utírala slzy. Byla jsem tak neskutečně rozpolcená a vysílená. Cítila jsem, jak mě to všechno ubíjí. Na jedné straně tu byl nesnesitelný Shey, jehož přítomnost mě v předstávách mučila, a na druhé zodpovědnost, rodina, kamarádi a racionální uvažování. Já jsem stála kdesi uprostřed a nevěděla jsem, co si počít.

Mlčení nakonec přerušil Chrisův tichý povzdech. Sledovala jsem, jak nevěřičně kroutí hlavou.

„No to mě poser,“ zašeptal a skryl si obličej do dlaní.

Mia si tiše odkašlala a zadívala se tupě do prázdna. Bylo evidentní, že to všechno jen stěží chápe. Otvírala a zavírala ústa, chtěla něco říct, ale z jejích rtů nevyšel žádný zvuk. Což způsobilo, že jsem se rozbrečela ještě hlasitěji.

„Počkej, snažím se to zpracovat, ale je to těžký. Nevím, kde začít,“ hlesla. Její hlas byl podivně prázdný a zbavený veškerých emocí. „Proč ses nám nesvěřila?“

„Já nevím,“ odpověděla jsem popravdě pisklavým hláskem. „Nejdřív jsem si byla jistá, že to nebude trvat dlouho, a nechtěla jsem vás tím zatěžovat. Pak jsem si myslela, že to už skončí, a potom... to šlo samo,“ pokrčila jsem rameny.

Spánky mi bolestivě pulzovaly.

„Jsme přátelé!“ vybuchla nakonec Mia, a právě to mě – jaká ironie! – trochu pozvedlo na duchu. Byla už taková. Ne tichá a ušlápnutá, ale emocionální a extrovertní. Rozhodila rukama a vyskočila z místa. „Jasně, můžeme před sebou mít tajemství, všichni přece máme to svoje, ale ne, pokud jde o takhle důležité věci!“ zvolala navztekane a nevraživě na mě pohlédla. „Za poslední dva měsíce se toho v tvém životě stalo tolik... tolik zlého, a ty se nám opovažuješ o tom říct teprve teď?“ zeptala se nevěřícně a plácla se dlaní do čela. „Tolikrát jsi nám lhala rovnou do očí! Ptali jsme se tě, a tys jen opakovala, že se nic neděje. Zapletla ses do takových sraček, a neřeklas nám doslova ani ň!“

„Vím, ale nechtěla jsem o tom mluvit...“ začala jsem smutně.

„To myslíš vážně?!“ vyprskla jízlivým smíchem. „Protože když se něco děje s námi dvěma a nechceme o tom mluvit, tak ti kurva aspoň nelžeme! Prostě ti na rovinu řekneme, že to je tabu!“ zavrčela. „Tak se chovají přátelé, Vic. Jsou k sobě upřímní a pomáhají si!“

„Dobrá, všichni se uklidníme,“ pronesl nakonec ztěžka Chris. Podíval se na mě a na jeho tváři se rýsovala celá paleta emocí. „Co se týče situace s Brooklynem a Tomem... je všechno v pohodě? Zdá se to být fakt pořádně zvrácený. To nejsou hodní lidi, Vic,“ dodal znepokojeně, zatímco zuřící Mia chodila po pokoji tam a zpátky.

„Já vím. Řekla bych ale, že už je všechno oukej,“ pokývala jsem hlavou. „Tom odjel z města a Brooklyna jsem nejspíš přestala bavit. Asi se do toho vložil Shey, protože mu prý říkal, aby mi dal pokoj. Je to v pohodě, vážně,“ uklidňovala jsem je, nechtěla jsem jim přidělovat další zbytečný stres.

Nebyla jsem si tím jistá, ale chtěla jsem tomu věřit. White už se dlouho neobjevil... Doufala jsem, že se konečně stáhne.

Znovu jsme ztichli. Už jsem nebrečela tak hlasitě, ale pořád mi bylo hrozně a uboze. Vynervovaná Mia se konečně zastavila a vydechla. Chvilí nad něčím přemýšlela a šlo poznat, že se snaží ovládnout další výbuch vzteku. Přejela si dlaní po rovných vlasech a pak si dala ruce v bok.

„No fajn, ale jedno mi vysvětlí,“ pronesla o hodně tišeji. „Proč jsi kvůli němu, do prdele, lhala fízlům? To je přece úplně pošahaný.“

„Myslela jsem si, že mi pak dá pokoj,“ pokrčila jsem rameny. „Ale všechno se to děsně zkomplikovalo. Nejdřív mě jen špehoval, jenže pak přestal. Přestalo ho to bavit. A myslela jsem si, že to tím mezi námi skončilo, ale shodou náhod a díky tomu, žes tehdy randila s Lukem, se to celý zvrtilo,“ zaúpěla jsem a skryla si tvář do dlaní.

„Teď už chápu, proč o mě Parker nestál,“ povzdychla si ztěžka. „Shey mu to beztak poručil.“

„Mio, takhle nemluv...“ začala jsem slabým hláskem, ale ona zvedla ruku, aby mě zarazila.

„Je mi to jedno,“ pronesla, ale z jejího tónu jsem poznala, že pravda je jiná.

Nechtěla jsem jí ublížit. Jí ani Chrisovi.

„Říkalas, že ti něco udělal,“ zamumlala, na což jsem kývla. „Co? Uho- dil tě?“ zeptala se zuřivě.

Taky Chris se na mě vážně zadíval.

Polkla jsem. Nešlo o žádnou facku. Navíc jsem věděla, že k tomu došlo jen nedopatřením, že tehdy špatně pochopil situaci, a... skoro bych zapomněla, že se to vlastně stalo víckrát. Aféra s přívěškem, po které mi na zápěstí zanechal stopy prstů, se mi úplně vykouřila z hlavy. Tehdy jsem přemýšlela jen a jen nad tím, jak jim to sdělit, aby neza- reagovali přehnaně. Nápad ukázat jim fotky svého krku, které jsem si tehdy pořídila, jsem rychle zavrhla. Šrámy byly na těch fotkách čerstvé a vypadaly hrůzně. Zas tak moc mě to nebolelo. Bála jsem se ale, že oni to nepochopí... Věděla jsem, že modřiny, které mi způsobil, jsou důvodem k obavám, ale nechtěla jsem se tím znova zabývat. Chtěla jsem zapomenout.

„Neuhodil,“ odpověděla jsem upřímně a nervózně si kousala kůžičku u nehtu. „Celý to bylo nedorozumění. A navíc já jsem mu taky chtěla ublížit. Dvakrát jsem ho skoro zabila. Sklenicí a vázou,“ zasmála jsem se, abych trochu prolomila ledy, ale nepomohlo to. „Bylo to tehdy, když jsem často chodila v roláčích a se šátkem. A necvičila jsem v těláku.“

„No do prdele, to tě jako dusil?“ zeptala se šokovaně Mia, a já jsem si odkašlala.

„Takhle bych to nenazvala,“ zamumlala jsem. Mia nevěřičně vyprskla smíchy.

„A ty seš s ním po tom všem ještě pořád v kontaktu?!“ zvolala a byla zpátky v ráži. „Ten hajzl tě stalkoval, slídil za tebou. Vloupal se k tobě

domů, napadl tě, vystavil tě nebezpečí, protože se sám dostal do nějakých sraček s dost pochybnými individui, a ty se s ním po tom všem ještě cucáš?!" Chytila se za hlavu. „Po tom všem s ním spíš?!"

„No jo, z tvýho popisu to vypadá zle,“ zamumlala jsem. Ona to nechápala a já jsem zase nevěděla, jak jí to mám vysvětlit. *Takhle to nebylo.* „Ale spala jsem s ním jen jednou,“ dodala jsem.

„Vic, v tom ale není žádnéj rozdíl!“ vykřikla. „Ten kluk je totální pošuk! Nemáš ho co omlouvat!“

„Já ho neomlouvám!“ ohradila jsem se. *Omlouvala jsem, i když tehdy mi to ještě nedocházelo.* „Musíte se na to taky podívat z druhý stránky. Uznejte, že mi několikrát pomohl...“

„Vic, nechovej se, jako bys měla podělanej stockholmskej syndrom,“ zavrčela Mia a výhružně na mě ukázala prstem. „Copak nechápeš, že to, co ti dělá, je špatný? Měla bys s ním co nejrychleji přerušit veškerý kontakty. I s jeho kámoši, a ne místo toho vymetat jejich mejdany!“

„Sama sis je přece oblíbila,“ podotkla jsem. Odvrátila pohled, protože to byla pravda. „To, že on je takovej, neznamená, že oni jsou stejní.“

Znovu mezi námi zavládlo napjaté ticho. Všichni jsme se pohroužili do vlastních myšlenek. Bylo to těžké jak pro mě, tak pro ně, ale já sama jsem se cítila mnohem lehčí. Překvapovalo mě, kolik se toho od doby, kdy jsem Nathaniela poznala, událo. Jak moc šel můj život do srabu. Nechtěla jsem ale, aby znali jen tu temnou stránku. Ano, Shey byl komplikovaný a hodně specifický, ale nebylo to tak, že by v mém životě hrál velkou roli a já se s ním chtěla magicky přátelit. Byl to jen další člověk, který s sebou přinesl něco nového. Byl jiný, jenže já jsem si zvykla na monotónnost. Zvykla jsem si na to, že mi dny protékají mezi prsty. Nejspíš z toho důvodu ve mně to všechno vyvolávalo tolik emocí.

Nakonec se ozval Chris.

„Proč ses s ním vlastně vyspala?“ zeptal se a hleděl mi přitom zpřímá do očí.

Pozvedla jsem obočí a rty stáhla do úzké linky.

„Nevím,“ pokrčila jsem rameny. „Tak nějak se to všechno ten den nastřádalo. Hádky s mámou, aféra s Tomem... rozhodilo mě to. Přišel do baru, ve kterém jsem chlastala. Pak jsme šli k němu. Byla jsem trochu nalitá, ale to nic nevysvětluje. Prostě... se to stalo,“ řekla jsem a ucítila narůstající knedlík v krku.

„Lituješ toho?“ zeptala se Mia, a já jsem sklopila pohled.

„Já nevím,“ zašeptala jsem.

Na to, abych o tomhle tématu uvažovala, jsem byla až moc rozrušená.

„Nevíš toho docela dost, pokud jde o něj,“ sykla Mia, ale když viděla, jak jsem se schoulila, tiše vzdychla a podívala se na mě trochu mírněji. „Pěkně jsi to posrala, Vic, jenže čas nevrátíme. Ještě jednou vyvedeš něco podobného, a vlastnoručně tě narazím na kůl,“ pohrozila mi a přistoupila blíž.

Klekla si přede mě a ruce položila na moje nohy. Podívala jsem se na ni. Poznala jsem, že ji ten rozhovor trápí, ale přesto mi poslala něžný a povzbuzující úsměv. Úsměv, který naznačoval, že všechno bude v pořádku. Chris se v tu samou chvíli posadil vedle mě a objal mě paží. Díky tomu se mi chtělo znova brečet, ale naštěstí jsem se zavčasu ovládla. I bez toho jsem byla celá opuchlá.

„Když se ti to v životě takhle pojebe, máš nám říct pravdu, a ne kecat.“ Mia se mi zadívala do očí a já jsem pokývala hlavou. „A prosím tě. Nevím, co tě přimělo k tomu, abys to s ním dál táhla, ale vykašli se na to,“ zamumlala. „Neměla jsem tušení, že je tak zvrácenej a toxickej. To není dobrý. On není dobrý.“

„Mia má pravdu,“ vmísil se do hovoru Chris, když jsem položila hlavu na jeho rameno. „Ty přece neporušuješ zákony. Zdrhat před fízly není tvůj styl. Nezajebávej si tím život.“ Povzdychl si a začal mě hladit po ruce. „A vloupačky do planetária ani žádný jiný relativně hezký momenty na tom nic nezmění.“

„Stejně se skoro pořád hádáme. Není v tom nic hlubšího,“ pokrčila jsem rameny. „Chci, aby zmizel z mého života,“ pronesla jsem, ale jakmile ta slova zazněla nahlas, v žaludku se mi něco stáhlo.

„A to je dobře,“ usoudila Mia s úsměvem. „Poslední dobou ses kvůli němu hrozně změnila. Bylas na dně. Jsou s ním jen problémy. Vždyť ho polovina města zná jen kvůli těm nelegálním bitkám. Dělá nechutný věci, za které se nikdy neomluví, a ještě po tobě něco chce a ubližuje ti. Přináší ti jen strach a vztek. Není fér, že tě ve vašem vztahu takhle ovládá, a navíc se v něm ubírá směrem, který pro tebe není ani trochu správněj,“ řekla.

Pokývala jsem hlavou. Měla pravdu. Nebylo to pro mě dobré a nevěděla jsem, proč v tom vůbec pokračuju. Ten vztah mi nadělal víc škody než užitku. Musela jsem ho ukončit a pro vlastní dobro se od něj už odříznout. Bylo to příliš velké psycho, na které jsem neměla sílu. Vždyť jsem ho ani neměla ráda! Byl to nesnesitelný narcis, měl potíže se zákonem a nikdy nikomu nenaslouchal. Navíc se kolem něj motalo plno pochybných existencí. Já jsem ale toužila po něčem *normálním*. Normálnost pro mě byla jako sladký domov.

Mia se posadila vedle mě a taky mě objala. Cítila jsem se o hodně líp, když už o všem věděli. Nemusela jsem jim dál lhát ani je zrazovat. A navíc dokázali jasně uvažovat a přimět mě uvědomit si, že ten vztah byl špatný.

Byl. Jenže ani přesto jsem se nedokázala zbavit zvláštního pocitu, který se dostavoval pokaždé, když jsem byt jen pomyslela na to, že bych měla začít znovu a úplně přerušit kontakty s Nathanielem. A společně s ním se vynořovala i vzpomínka, jak tiskne své rozpálené rty na moje ústa. Jak mě líbá na kůži. Jak mi do ucha šeptá všechny ty věci. Jak se usmívá, zatímco pozoruje hvězdy.

„Díky, že jste se mnou,“ vyhrkla jsem náhle, abych přehlušila ty hloupé a nemístné myšlenky. Byla jsem si jistá, že za to všechno mohl můj šok.

„Vždycky budeme,“ odpověděl s úsměvem Chris a přivinul mě k sobě ještě silněji. „Musím ale přiznat, že váš polibek, to pro mě byl... silnej zážitek,“ zasmál se, za což jsem ho praštila loktem do břicha.

„Tak počkat,“ odvětila jsem, „proč ses vlastně včera opil?“ zeptala jsem se. Chris lehce posmutněl a zahanbeně sklopil zrak.

„Včera jsem se na schůzce s právníkem viděl s otcem. Podal návrh, abych bydlel s ním a jeho novou slečinkou,“ zabručel, a mně začala vařit krev v žilách. Po každé další novince jsem Jordana Adamse nenáviděla víc a víc. „Následovala scéna a já odešel a skončil v baru u Luka, protože jsem nechtěl, aby mě kdokoliv viděl,“ pokrčil těžce rameny. „Pak se objevil Nate a řekl, že mě hodí domů,“ dodal, trochu se zamyslel a nakrčil rovné obočí. „Což vlastně bylo vážně milý.“

„To jistě,“ zamumlala Mia na znamení, že s jeho názorem nesouhlasí. „Doufám, že seš čistej jako lilium a že sis nic nevzal,“ pronesla a věnovala mu smrtonosný pohled.

„Až tak blbej nejsem,“ zakoulel očima. „Máma mi ráno udělala test. Byl negativní.“

„To je pro tebe jedině dobře,“ poznamenala jsem a nasála do sebe vůni jeho parfému. „Nechtěla bych být ve tvý kůži, kdyby k tomu zase došlo. Nemůžeš jen tak zahodit rok a půl terapií,“ dodala jsem, na což kývl. Sám si to uvědomoval.

„Změňme téma... poslední červnověj čtvrtek, takže poslední den školy, se koná táborák. Vždyť víte, rozlučková party,“ oznámila Mia a z jejího hlasu bylo patrné nadšení. „Dnes mi o tom říkala Camille. Čtvrtáci končí, takže je potřeba se s nimi náležitě rozloučit. Celý se to odehraje na pláži kousek od tý starý usedlosti, jako obvykle. Sponzoruje to Harris, ale bude fajn, když všichni něco přineseme. Začátek je po devátý.“

„Boží!“ zvolal spokojeně Chris. „Tak mě ale napadá, jestli to do konce roku vůbec nějak doklepeme. Se všemi těmi testy a projekty odhaduju, že si tak za osm dní podřežu žíly.“

„Beztak všechno uděláš na devadesát procent,“ prohodila jsem.

„No jo, ale kolik nervů mě to bude stát...“ povzdychl si, s čímž jsem musela souhlasit.

Byla jsem ráda, že je mám. Život bez nich jsem si nedovedla představit. Byli pro mě jako sourozenci.

Měli pravdu. Měla bych se vzpamatovat a začít o sebe pečovat. Shey byl uzavřená kapitola, ke které jsem se nehodlala vracet. Nebyl dobrý. Dělal špatné věci, protože to byl špatný člověk. Sama Laura, která se s ním přátelila, mi to řekla. Nathaniel byl hrozba.

Když jsme sešli do Robertsových kuchyně, automaticky jsem vytáhla mobil a bez rozmýšlení z něj vymazala Sheyovo číslo. S nuceným úsměvem jsem se pustila do přípravy palačinek, ale nic z toho mi pořád nedopřávalo klid. Smazání toho kontaktu nebylo očištné, přestože jsem doufala, že bude. Měla to být za vším tečka, důkaz, že jsem s ním skončila. Nevěděla jsem, proč jsem podobný důkaz potřebovala, když se mi ani nelíbil. Když jsme si navzájem byli cizí. Musela jsem ale udělat něco, abych to zpečetila.

Teprve později mi došlo, že to nebylo očištné, protože jsem jeho proklaté číslo znala nazpaměť. A z hlavy jsem ho jen tak odstranit nedokázala.

* * *

Ty tři červnové týdny uplynuly... snesitelně. Ano, to byl ten správný výraz. Jen poslední dny školy byly náročné. Konec pololetí s sebou vždycky přinášel nervy, hromady domácích úkolů, projekty a povinnost vypomáhat při výzdobě sálu pro maturitní ples čtvrtáků. I proto se tehdy můj život smrskl na učení, domov a spaní kdekoliv, kde to bylo přípustné. Interakce s přáteli ustrnuly. Čas jsem trávila nad výpisky.

Ale zvládla jsem to. Než jsem se vzpamatovala, vracela jsem se už domů s vysvědčením o ukončení třetího ročníku na střední škole v Culver City. Při té příležitosti máma mě a Thea vzala na oběd do restaurace, kde jsem se vážně dobře bavila. A otec mi zase kurýrem poslal dárek, který jsem stejně nepřijala.

Upřímně řečeno, když jsem přemýšlela o červnu, uvědomovala jsem si, že dny před začátkem letních prázdnin byly přes všechnu tu

zaneprázdněnost poklidné a monotónní, protože jejich součástí nebyl kluk, který mi už nějakou dobu otravoval život. Jak mi radili Mia a Chris – úplně jsem se odpojila. Smazala jsem si jeho číslo a on mi nevolal, z čehož jsem měla radost. Věděla jsem, že odjel minimálně na týden z města, protože když jsem jedno úterý procházela na školním parkovišti kolem Parkera, náhodou jsem zaslechla část jeho telefonního rozhovoru. Nesnažila jsem se vyzvídat... S Lukem jsme si po posledním mejdanu řekli maximálně čau, a nic víc. Rozhodla jsem se ignorovat všechno, co souviselo se Sheyem. Bohužel to nebylo stoprocentně možné, protože věci, které mi ho připomínaly, bylo většinou přespříliš. Iritovalo mě, že se mi pokaždé, když jsem ucítila cigaretový kouř, vybavil Shey. Že se mi pokaždé, když jsem se zahleděla na hvězdnou oblohu, vybavil Shey. Pokaždé, když jsem popíjela cokoliv ve sklenici, se mi vybavil Shey! Bylo zvrácené, že se mi i obyčejné nádobí pojilo s tím... s ním! Každým dnem ale bylo snazší odpojit se, začala jsem si užívat ty chvíle klidu, kdy byl Nathaniel zkrátka pryč.

Poslední den školy po rozdělení vysvědčení jsem byla zcela klidná. Těšila jsem se na velkou party na pláži, které jsem se už nemohla dočkat. Potřebovala jsem ji.

Chtěla jsem se zbavit stresu z učení. Moje výsledky možná nebyly vzorové, a ani jsem si nemohla stěžovat, když jsem jim sama nepřikládala velkou váhu... ale prošla jsem! Neustále jsem si namlouvala, že ve čtvrtáku všechno napravím.

Konečně jsem seděla na kládě naproti jednomu z obrovských ohňů a z hlavy jsem mohla vypudit myšlenky na školu. Bylo už hodně po jedenácté a rozlučková party se hezky rozjížděla. Rozesmátí členové basketbalového týmu křepčili kolem vater. Prostorem se nesla hudba z reproduktorů v Paulově autě, což umocňovalo dobrou náladu všech přítomných. Na pláži byla snad celá škola, a to mě vážně těšilo. Každý chtěl vzdát hold začínajícím prázdninám.

„Je to skvělej pocit, že od zítra máme volno a můžeme každé den chlastat, užívat si a spát až do dvou,“ zasníl se Chris, který seděl vedle mě, když dopil už třetí pivo. „A ani jsem si nemusel podřezat žíly,“ dodal hrdě.

„Chrisi, tys chlastal, užíval si a spal do dvou celý školní rok,“ odvětila jsem zamračeně. Stáhnul rty do úzké linky.

„No jo, ale...“ začal s důrazem na poslední slovo a se vší vážností pozvedl ukazováček, „odteď to můžu dělat bez výčitek svědomí,“ dodal s úsměvem.

„Máš pravdu,“ zasmála jsem se pro sebe a pohlédla na plechovku piva v ruce. Od té památné oslavy u Matta jsem nepila, což vůbec nebylo od věci, protože v posledních týdnech jsem do sebe lila kdeco. A stejně tak Chris, takže po dobu intenzivního studia jsme si veškerý alkohol od-pustili. „Je to skvělejší pocit, že od zítra máme fakt prázdniny a já můžu každý den čumět na všechny ty seriály, na který jsem kvůli škole neměla čas,“ pronesla jsem a navázala tak na Chrisovo sdělení.

* * *

Zadívala jsem se na hnědou tekutinu, která obalila stěny skleněné lahve, již jsem pozvedala ke rtům.

„Nevím, jestli mi to bylo líto nebo co, ale zaklepal jsem na dveře kabinky,“ pokračoval po chvíli. „Začala mi okamžitě tvrdit, že je všechno v pohodě, ale nějak se mi tomu nechtělo věřit. Nakonec otevřela. Jo, bylo mi to líto. Zkrátka... zkrátka přede mnou seděla vyhublá patnáctiletá holka, která evidentně netušila, co dělat, ale ty její oči... byly tak upřímné a opravdové,“ pokrčil rameny. „Podal jsem jí kapesník a ona poděkovala. Neptal jsem se a ona nic neříkala. Vyšla ze záchodů a to bylo všechno.“ Luke se suše zasmál. „Čas od času jsem ji ve škole pozoroval. To, jak byla stále sebevědomější. Motalo se kolem ní tolik lidí, ale nikdo z nich ji neviděl. Přestože jsem ji neznal, měl jsem radost, že se z toho zotavuje. Byl to vážně skvělejší pohled. V určitým okamžiku mě ale začalo sledování tý změny dráždit, protože upřímnost v jejích očích byla tatam. Její úsměvy byly najednou divně škrobený. Začala mě štvát.“ Zakabonil se. „A pak, když mi Nate řekl, ať ji hodím domů, to bylo stej-ný. Celou dobu jen žvanila a přiváděla mě tím k šílenství, zdála se mi tak falešná. Tak strašně usilovně se mě snažila nadchnout, ale v jejích očích byla jen faleš. Děkoval jsem bohům, když vyesdla z auta.“ Protřel si dlaní unavený obličej. „Pak se všechno změnilo. Nevím, co jsem si myslel, když jsem ji zval na svoji oslavu. Možná jsem chtěl zjistit, jestli v ní ještě zbývá něco z toho zdání upřímnosti... že se v jejích očích znova objeví to něco, co v nich měla ten den na těch podělaných záchodech... A ona... ona byla jiná. Chovala se jinak. Když dorazili fízlové, zůstala se mnou, a dokonce mi pak i zavolala, když byla doma. A já ji za to seřval,“ zakončil hořce.

V šoku jsem pohlížela na jeho tvář. Nikdy by mě nenapadlo, že někdo jako on si bude všímat Mii. A tehdy mi začalo docházet, co na něm viděla. I když ho všichni ostatní – včetně mě – zavrhli, ona nechtěla.

„Je až nemožný, že sis toho všeho všimnul,“ řekla jsem náhle a přitáhla si nohy k hrudi. Objala jsem svoje kolena a zadívala se na zářící hvězdy. „Nikdo zvenčí to nevidí. Mia je oblíbená, a i když ji nemají všichni rádi, berou ji jako tvrdou a sebevědomou holku... nemají tucha, co se odehrává za zavřenými dveřmi,“ zašeptala jsem. „To vědí jen ti, kdo jsou jí nejbliž. Její otec, já, Chris. Ona... ona má spoustu problémů, ale je jedním z nejúžasnějších lidí, jaké jsem kdy poznala,“ dodala jsem upřímně. „Nekašle na ty, kdo jsou pro ni důležití. Bojuje až do konce, uvažuje racionálně a člověka dokáže srovnat do latě jako nikdo.“ Na chvíli jsem se odmlčela. „Klidně si může hrát na drsňačku, ale uvnitř je fakt citlivá.“

„Po její narozeninový oslavě... se toho dost změnilo.“ Polkl a začal nehtem nervózně sundávat etiketu z lahve. „Bavila se se mnou ve škole a bylo jí jedno, co na to řeknou ostatní. Psala mi, zajímala se o to, co dělám, ale mě to vyděsilo a kvůli vlastní blbosti jsem to utnul.“ Přivřel oči.

„Tak v čem je problém?“ zeptala jsem se. „Prostě jsi to skončil a hotovo.“

„Nechci, aby to tak bylo. Líbí se mi,“ přiznal se upřímně. „Ale vyděsila mě představa toho, že někdo jako ona by se mnou chtěl ztráct čas. Co já jsem ve srovnání s ní zač?“ dodal hořce. „Nejsem žádný úžasný kluk, co aspiruje na doktora se zářivou budoucností a nadupanou peněženkou a kterež každou neděli jezdí hrát kriket s rodiči.“

Tak usilovně jsem přemýšlela, že jsem se musela kousnout do tváře. Věděla jsem, že bych se do toho neměla plést, ale připadalo mi to strašně nespravedlivé. To, jak vnímal sebe i Miu. Povzdychla jsem si, protože mi došlo, že těch slov možná jednou budu litovat, ale chtěla jsem udělat něco dobrého. Udělat konečně taky něco pro ostatní, a ne pro sebe. Už jsem nechtěla být egoistkou.

„Víš,“ začala jsem, „já Miu docela znám a s rukou na srdci můžu prohlásit, že už jsem ji dlouho neviděla tak šťastnou jako tehdy, když byla vedle tebe.“

„Fakt?“ otočil se na mě s nadějí v hlase.

Kývla jsem.

„A možná budu znít jako vědma, která kolem sebe rozhazuje moudré rady, ale...“ Jemně jsem se pousmála. „Běž do ní, Parkere. Dokud není příliš pozdě.“

Podíval se na mě zcela vážně, až jsem skoro viděla, jak mu to v mozku šrotuje. Bylo mi jedno, jestli tím strhnu lavinu, nebo ne, protože s ním byla Mia opravdu šťastná. Ano, ublížil jí a zklamal ji, takže bylo docela

pravděpodobné, že už mu nikdy neodpustí, ale člověk si nemůže být nikdy jistý, pokud to nezkusí. A něco hluboko uvnitř mě mi napovídalo, že jejich příběh může skončit happyendem. Mia si sice hrála na uraženou, ale viděla jsem, jak po Lukovi zasněně pokukuje. Ano, měli před sebou dlouhou cestu, obzvláště když už Mia věděla o Sheyovi a o tom, že byl Luke namočený do jeho intrik. Pokud mu na ní ale záleželo, musel to dát najevo. Kdysi jsem si myslela, že mu Mia nesaží ani po kotníky, ale po tom všem, co řekl, jsem se na něj teď dívala jinak. *On ji viděl.*

„Udělám to,“ rozhodl se po chvilce a vstal ze země. Trochu zavrával a následně mi předal lahev bourbonu. Poupravil si vlasy, odkašlal si a zaujal vážně divnou pózu. „Jak vypadám?“ zeptal se.

„Jako milionovej klučina,“ odvětila jsem se smíchem.

Zvedl palec, otočil se a chystal se odejít.

I já jsem se odvrátila. Úsměv mi zmizel ze rtů, když jsem si všimla člověka, který k nám právě přicházel. Přestala jsem dýchat. Tiše jsem si zanařadávala, jak neskutečný mám pech. Shey přistoupil k odhodlanému Lukovi, jako by se nechumelilo. Dlouze jsem se zadívala na jeho tvář. Ani trochu se nezměnil, kromě toho, že jsem už na jeho kůži neviděla žádné stopy po květnovém duelu.

A to jsem se cítila tak dobře... Prsty jsem silněji sevřela flašku a doufala, že se mnou nebude ztrácet čas. V duchu jsem si opakovala Miina a Chrisova slova. Nehodlala jsem se k tomu všemu vracet.

„Kde jako seš?“ zeptal se zmateně Shey. Zatnula jsem čelisti, když jsem uslyšela ten známý, chraplavý hlas. *Do háje.* „Chtěli jsme zmizet.“

„Pozdějc, kámo. Musím si něco zařídit,“ pronesl pevně a ještě překvapenějšího bruneta prostě obešel.

Nathaniel pohlédl na vzdalujícího se Parkera až po chvíli, zakroutil hlavou a zamračil se. Neměl tušení, co se to děje. Po chvíli se obrátil na mě, jako by vycítil, že ho pozoruju. Dětilo nás několik stop. Polkla jsem, když jsem pohlédla do těch známých, prázdných očí. Bála jsem se, že mi pukne sklo v ruce. Okamžitě jsem si vybavila náš poslední polibek. V hlavě jsem znovu měla chaos. Chtělo se mi výt a vřeštět. Trvalo mi tři týdny se z toho vzpamatovat... a všechno v mžiku zničilo jediné podělané setkání! Musela jsem zmizet. A to co nejdřív.

„Cos mu nakukala?“ zeptal se.

Udělal pár kroků směrem ke mně, zatímco já jsem hbitě vstala. Cítila jsem slabost a obtížně se mi dýchalo, ale snažila jsem se uvažovat jasně.

„Nic konkrétního,“ zamumlala jsem, když se Shey zastavil a z kapsy si vytáhl krabičku cigaret a zapalovač. „Co tady děláš?“

Nevěděla jsem, jak to mezi námi je. Oficiálně jsme nejspíš byli rozhádaní a on neměl ani potuchy o tom, že jsem dělala všechno pro to, abych se od něho kompletně odřízla. Bože, připadala jsem si jako v trapné telenovele, kde kvůli komunikačním šumům nikdo neví, co se děje. Jenže s ním se mluvit nedalo! Ani jsem ho neměla ráda! Náš vztah byl zvrácený, a to doslova, a Sheyova povaha mi to vůbec neulehčovala. A stejně tak moje.

„Tohle nevypadalo jako *nic konkrétního*.“ Po těch slovech z krabičky vytáhl cigaretu a s tázavým výrazem ve tváři mi taky nabídl.

Zavrtěla jsem hlavou, protože on a cigarety, to rozhodně nebyla moudrá kombinace.

„Přijel jsem pro Luka. Upřímně netuším, proč sem vůbec chtěl,“ odpověděl a zapálil si.

Natáhl do sebe nikotin a kouř dospěl až ke mně. Zatnula jsem zuby. *To mám jako nedýchat do konce života? Jasně, není problém.*

Cítila jsem se trochu nesvá, na rozdíl od něho. On se choval, jako by k naší poslední aféře vůbec nedošlo, jako by mě sakra vůbec nepolíbil. To se stát nemělo. Nic z toho se nemělo stát. Snažila jsem se potlačit paniku, která ve mně narůstala, a tiše jsem si povzdychla. Musela jsem odtamtud odejít, dát mu najevo, že má táhnout ke všem čertům. Oprášila jsem si ze zadku písek, a aniž bych se na něj podívala, postavila jsem bourbon na balvan a otočila se k ohňům. Na zádech jsem cítila jeho pohled.

„Kam si jako myslíš, že jdeš?“ zavolal za mnou. „Je neslušný si takhle bez rozloučení odkráčet.“

„Ach, já zapoměla, že ty slušný vychování máš,“ odvětila jsem a zakoulela očima.

Ohlédla jsem se na něj přes rameno. Právě odklepával velké množství popelu z cigarety.

„Já jsem sakra vychovanej!“ ohradil se teatrálně.

S povzdychem jsem se zastavila a otočila se k němu. Pobaveně si mě prohlížel, na což jsem se zamračila. Měl na sobě černé džíny, šedou košili s kapucí a přes ni přehozenou modrou tartanovou bundu, což jsem absolutně nechápala, protože byl konec června a horko. Nicméně vypadal... obstojně. Odkašlala jsem si, ruce zkřížila na prsou a věnovala mu ne zrovna přátelský pohled.

„Předávkoval ses nějakějma vitamínama?“ zeptala jsem se s pochybami v hlase. „Máš dobrou náladu, a to se nestává často.“

„No, momentálně jsem fakt spokojenej, ale tvůj kyselej ksicht mi náladičku trochu kazí,“ pronesl uštěpačně, což mě už úplně konsternovalo.

Když jsem se s ním viděla naposledy, byl naštvaný a mrzutý, a na jednu přede mnou stojí úplně jiný člověk. Pořád to byl blbec, protože se jmenoval Shey, ale ta jeho dobrá nálada... něco mi na ní nesesedlo. Přísahám, že ten člověk byl víc nestálý než květnové počasí. Zakroutila jsem nevěřičně hlavou. Možná to bylo tím, že na chvíli zmizel z města? Pokud ano, měl by odjíždět častěji a nejlíp tam zůstat navždy.

„No, momentálně je mi to u prdele,“ odvětila jsem a rozpráhla ruce.

Moje odpověď se mu evidentně moc nelíbila. Přimhouřil hrůzostrašně oči.

„Velmi nemilé,“ zavrtěl hlavou.

Zamračila jsem se, když típnul nedokouřenou cigaretu o balvan a podíval se na mě tím neproniknutelným pohledem, ze kterého mi naskakovala husí kůže. Duhovky černé jako uhel ve mně probouzely rozporuplné emoce. Pomalu se přibližoval, krok za krokem. Všimla jsem si toho prokletého úsměvu v jeho tváři. Nevěstil nic dobrého. Přesně tenhle úšklebek se objevoval pokaždé, když přišel na jeden ze svých stupidních nápadů.

„Nechod ke mně,“ řekla jsem důrazně a couvla, zatímco on se celou dobu přibližoval.

Na jeho rtech se objevil satanský úsměv, a v tu chvíli jsem poznala, že mám co do činění se samotným ďáblem a že bych měla utíkat. Bohužel jsem neudělala ani jediný krok, protože Shey stál v mžiku u mě a chytil mě za zápěstí. Vykríkla jsem a začala sebou škubat, když kolem nich obtočil prsty. Snažila jsem se vysmeknout, ale byla jsem příliš slabá. Beze slova mě začal táhnout k rozpadajícímu se molu opodál. Zděšeně jsem dokořán rozevřela oči a snažila se zapřít červenými teniskami silněji o písek.

„Pust mě!“ zaúpěla jsem, když mě dotáhl na ztrouchnivělé desky. „Přísahám, že jestli to uděláš, zabiju tě!“ vyhrožovala jsem mu stále více vystresovaná, zatímco mě táhnul dál a dál.

Vyjekla jsem, když jsme se zastavili na konci mola. Gumové podrážky mých botou se ocitly na hraně. Shey s lhostejným výrazem držel moje zápěstí v železném sevření. Spokojeně shlížel na moji tvář, zatímco já jsem s ním stále zápasila. Věděla jsem, že odpor je zbytečný. Naše hrudníky se navzájem nedotýkaly jen proto, že mezi námi byly moje sepjaté ruce. Vlasy mi jako obvykle povlávaly doslova všemi směry a překrývaly moje zorné pole.

„Omluv se,“ pronesl klidně a podíval se na mě jako rodič na neposlušné děcko.

„Za co jako?“ odsekla jsem a dýchala stále hlasitěji.

Dávala jsem se chvíli na něj, chvíli na vodu za sebou.

„Za nehezka slova,“ odpověděl a evidentně si to užíval.

„Tobě snad přeskočilo,“ sykla jsem jedovatě, protože i když jsem byla příšerně vyděšená, neměla jsem v plánu podvolit se mu. Zalapala jsem po dechu, když mě popostrčil ještě víc k okraji. Byla to chyba, protože jsem ucítila jeho vůni a vybavily se mi všechny zlé vzpomínky. „Pusť mě! Ta voda bude určitě ledová! Nate!“

Po mých slovech se zamračil a intenzivně se na mě podíval. Nemyslela jsem ale na to, chtěla jsem z toho jen vyváznout. Zapírala jsem se nohama ve snaze držet se od vody co nejdál, ale šlo to s obtížemi, jelikož mě ten kretén držel na okraji. Jezírko nebylo hluboké, byl ale červen a já nehodlala strávit první dny prázdnin nemocná. Ošívala jsem se a zprvu mi vůbec nedocházelo, že Shey už několik vteřin nepronesl ani slovo, pouze mě pozoruje s pozvednutým obočím a horkými dlaněmi ještě stále svírá moje zápěstí. Nakonec jsem si to uvědomila a udiveně si z tváře odfoukla pramen vlasů. Síla, kterou jsem viděla v jeho pohledu, mi lehce naháněla strach. Cítila jsem se nepříjemně.

„Co je?“ zeptala jsem se zmateně a nedokázala jsem s ním oční kontakt dál udržet.

„Poprvý v životě jsi mě oslovila jménem,“ zamumlal, na což jsem vytřeštila oči.

Odkašlala jsem si a zavrtěla hlavou.

„To teda ne,“ snažila jsem se bránit, přestože jsem znala pravdu. Sakra, vážně jsem to udělala, i když jsem kdysi přísahala, že mu takhle nikdy neřeknu. Byl to Shey, a šmytec. To všechno stres! „Pusť mě a ne-vymýšlej si!“

„Ta tvoje nevytěžená pusa...“

Lišácký úšklebek mu ze rtů ne a ne zmizet, přestože na něj z mých očí sršely hromy blesky. Byl tak strašně nepředvídatelný. Tak zvrácený a matoucí.

„Říkám ti, abys mě už sakra...“

Větu jsem nedokončila, jelikož jsem hlasitě vyjekla, když jedno z prken, na kterých jsme stáli, se silnou ozvěnou prasklo. Snažila jsem se uskočit, ale už bylo pozdě. Molo se pod námi propadlo a oba jsme zahučeli do ledové vody. Měla jsem štěstí, protože se mi povedlo udržet rovnováhu a neponořit se až po hlavu. Voda mi sahala do půlky břicha, ale mikinu i tvář jsem měla taky pocákané. Shey zmateně zavrával, ale na poslední chvíli se přidržel vyčnívajícího hřebíku, takže taky nespádl.

Zhluboka jsem se nadechla, byla mi příšerná zima! Nemohla jsem uvěřit, že se to vážně stalo. S očima dokořán jsem se podívala dolů a zvedla ruce. Byla jsem přesvědčená, že ještě chvíli, a veškerá voda se z jezírka vypaří, jak moc jsem byla vytočená.

„Idiote!“ zařvala jsem z plných plic a z kapsy bundy jsem vytáhla mobil. Byl nepatrně pod hladinou, takže jsem ho rychle zvedla. „Kreténe zasranej! Ty dutá hlavo! Máš štěstí, že mám voděodolný mobil, ty vypatlaný, mizerný magore!“

Byla jsem neskutečně naštvaná! Zavrčela jsem, vlasy, ze kterých kapala voda, jsem si přehodila dozadu a zamířila ke břehu. Nathaniel zůstával stát vedle mola, z kapsy vytáhl svůj mobil. Doufala jsem, že si ho zničil.

„Jaká krásná epiteta! Už ti angličtinářka dala áčko?“ pronesl cynicky kdesi za mnou, celá ta situace ho nijak nezasáhla.

Nezajímalo mě, jestli jde taky ke břehu, nebo ne. Pro mě za mě tam mohl zůstat už navždycky. Byl to prostě kretén bez jediné mozkové buňky.

Vylezla jsem na pláž. Písek se mi lepil na podrážky. Kromě nás tam nikdo nebyl, čehož jsem litovala, protože kdybychom měli svědky, pravděpodobnost, že ho zabiju, by se zmenšila. Moje boty, ponožky, džíny, kalhotky a část košile byly totálně promočené. Mrzla jsem. Měla jsem pocit, že vážím o padesát kilo víc. Opatrně jsem odložila mobil na balvan vedle bourbonu a zachvěla jsem se. K čertu!

„Co se urážíš, Clarková? Vždyť je to tvoje vina.“

Když to pronesl, ucítila jsem, že přicházím o zbytky trpělivosti a zdravého rozumu. Byla jsem tak příšerně vzteklá. Kvůli němu, tomu ztracenému jezeru, kvůli lidem a sobě samé. Byla jsem vzteklá, protože měl zmizet, ale pořád se objevoval. Víčko mi nebezpečně cukalo, když jsem se k němu pomalu otáčela. Kráčel po břehu se stejným lhotejným a ignorantským výrazem jako vždycky.

„Moje?“ zeptala jsem se zdánlivě klidným hlasem, přestože k vrískotu mi mnoho nescházelo. Ukázala jsem na sebe prstem a probodla ho pohledem. Jeho oči byly pusté. „A to jako proč?“

„Kdyby ses mi hned omluvila, nevznikl by problém,“ pokrčil rameny.

„Jo? Vážně?! Moje vina?!“ zvolala jsem, jízlivě se zasmála a rozmáchla rukama. „Já ti teprve ukážu, co je moje vina!“ S těmi slovy jsem bez uvažování znova vešla do vody. Už jsem ani nevnímala její nízkou teplotu. Nořila jsem se stále hloub, Shey stál na místě jako opařený a pozoroval můj vztekem zdeformovaný obličej. „Tohle je moje vina!“

Když už jsem stála docela blízko u něj, vší silou jsem pěští prorazila hladinu. Voda vystříkla rovnou na Sheye, který nic takového evidentně neočekával. Zprudka se nadechl a odvrátil hlavu stranou. V záchvatu zběsilosti jsem na něj cákala vodu, ztratila jsem zábrany. Shey stál rovný jako prkno a nijak nereagoval. Neměl mokré jen kalhoty, ale taky košili, bundu, obličej a vlasy. Po silně zatnuté čelisti a krku mu stékaly čůrky vody a do čela mu spadaly vlhké, tmavohnědé kadeře.

„Clarková,“ zachraptěl hlubokým hlasem, ale na to, abych se tím zabývala, jsem byla až moc rozrušená.

„Co je? Sorry, ale neslyším. Přehlušuje tě tvoje nadutý ego,“ odsekla jsem cynicky a znovu ho pocákala.

Jako by se Shey ale bohužel probral a rozhodl se pomstít. Ani jsem si nestačila všimnout, kdy se rozmáchl a střáknul studenou vodou směrem ke mně. Jediným pohybem mi tak zamokřil košili, mikinu, vlasy i obličej. Vypískla jsem a naše rozzuřené pohledy se vzápětí střetly. Oba jsme hlasitě dýchali, věděli jsme, že se ani jeden z nás nevzdá. A taky že ne.

Tímhle způsobem jsme rozpoutali válku. Navzájem jsme na sebe šplouchali ledovou vodu. Křičela jsem a nadávala Sheyovi, zatímco on trousil pod vousy nadávky. Ani jeden z nás se nehodlal vzdát. Válčila jsem urputně, přestože mi s každou další vteřinou docházely síly a tělo mi vypovídalo službu. Po pár minutách jsme byli celí promočení, a přesto jsme v té dětinské potyčce neustávali. Ano, věděla jsem, že bych měla být ta chytřejší a mít něco v hlavě, ale nemohla jsem ho prostě nechat vyhrát. Byl to takový idiot!

V jistém okamžiku Shey nohou zavadil o něco pod vodou. Zaskočená jsem sledovala, jak se zakymácel a jak se s krátkým vyjeknutím zaklonil. Ve snaze zachránit se předváděl divné pohyby rukama, ale nepomohlo to. Zmizel pod hladinou.

V první chvíli jsem netušila, jak zareagovat, a tak jsem s přerývaným dechem a pusou dokořán zírala na místo, kde ještě před pár vteřinami stál.

„Sheyi?“ zeptala jsem se šepem a pozvedla v údivu obočí. „Je po tobě?“

Po chvíli se s hlasitým pliváním a lapáním po dechu vynořil. Poodskočila jsem. Nathaniel se nemotorně narovnal, zakašlal a rukou si dozadu odhrnul vlasy z obličej. Stékaly z něho litry vody. Sotva dýchal a rukama si protíral oči.

Na rty se mi vloudil spokojený úšklebek. Přestože jsem byla celá mokrá, ztuhla jsem, takže jsem přestala cítit prsty a zaplavilo mě uspokojení.

Bylo mi tak nechutně dobře.

Opět jsme se na sebe podívali.

„Bože, mám já to ale smůlu!“ zaúpěla jsem dramaticky nejsarkastičtějším a nejironičtějším tónem, na jaký jsem se zmožila.

Otočila jsem se se záměrem odejít a hrdě jsem pohodila mokkými vlasy. Přestože jsem vypadala jako potkan, rozhodla jsem se, že odejdu s grácií. Nepohnula jsem se ale ani o krok, jelikož mě Shey chytil vzadu za košili a prudce za ni zatáhnul. Nedostala jsem ani možnost pomyslet na udržení rovnováhy. Zatočila jsem se jako figurka, a když jsem mizela pod hladinou, v poslední chvíli jsem zavřela oči. Zadkem jsem se odrazila od bahna.

Dostat se na vzduch mi zabralo několik vteřin. Stejně jako před pár minutami Shey jsem i já lapala po dechu, plivala jsem a kašlala. Poslepu jsem odhrnovala vlasy, které se mi nalepily na obličej. Otevřela jsem jedno oko, pak druhé, a nato jsem Sheye probodla pohledem. Stáli jsme naproti sobě a hlasitě dýchali. Dětilo nás zhruba sedm stop. Byli jsme promočení až na kost. Atmosféra by se dala krájet.

Chvíli jsme si vyměňovali ostré pohledy a vzápětí nato se Nathaniel zadíval na moje vlasy. Jeho naštvání začalo pomalu mizet, nahradil jej zvláštní úšklebek, který se s každou další vteřinou víc a víc rozšiřoval. Zamračeně jsem pozorovala jeho tvář, když tu najednou – k mému překvapení – vyprsknul smíchy. A nešlo o smích, na jaký jsem byla zvyklá. Šlo o upřímný smích. Takový, jaký jsem z jeho úst snad nikdy neslyšela. Představoval čisté pobavení bez nežádoucí jízlivosti a sarkasmu. Nathanielovy bílé, rovné zuby svítily ve tmě, zatímco neovladatelně svěsil ruce podél těla a řval smíchy. Když se konečně uklidnil, zaklonil se a zavrtěl hlavou.

„V životě dokážu ocenit máloco, ale pohled na ty chaluhy ve tvých vlasech nemá chybu,“ řekl podivně veselým tónem. A ta veselost byla neskutečně nakažlivá. „Vypadáš jako palma,“ dodal a zakryl si dlaní ústa.

Zamračila jsem se a automaticky si rukou vjela do vlasů. S odporem jsem vyjekla, když jsem z nich vytáhla obrovskou, zelenou mořskou řasu. Shey se chechtal na celé kolo, takže ani já jsem si nedokázala zachovat vážnou tvář. Pobaveně jsem zakroutila hlavou a podívala se stranou. Vážně jsem se snažila nesmát, ale bylo to těžké. Představovala jsem si, jak asi musím vypadat. S řasenkou rozmazanou po celém obličejí a s mokkými, rozčuchanými vlasy, ozdobenými tou odpornou chaluhou.

Nadechla jsem se čerstvého vzduchu a vybuchla smíchy. I Nathaniel se znova zasmál. Bylo to tak surrealistické, že jsem v to stěží věřila.

Smál se, a i když jeho oči zůstávaly prázdné, pouhý zvuk jeho smíchu byl... podmanivý.

„No fajn, můžeš se už přestat řehtat?“ zeptala jsem se a snažila se na něj podívat seriózně, ale moc mi to nešlo.

„Nemůžu,“ vyrazil ze sebe.

Přimhouřila jsem hrozivě oči a vši silou po něm mrštila tou oslizlou chaluhou. Zelený hnus se mu přilepil na paži, díky čemuž jsem sama vyprskla smíchy.

„Dobře ti tak,“ zabručela jsem si pro sebe.

Otočila jsem se, aby nepostřehl můj úsměv, a zamířila jsem na břeh. Moje oblečení bylo tak těžké, že jsem stěží dokázala jít.

Konečně jsem se přebrodila na pláž. Boty jsem znovu měla oblepené pískem. Zatřásla jsem hlavou a oklepala se jako pes. Smutně jsem se zadívala na svoje červené conversky, které byly v žalostném stavu. No, aspoň jsem měla důvod poprosit mámu o nové. Otočila jsem se na Sheye, který zrovna vycházel z jezírka. Z bundy mu stékaly čůrky vody, takže si ji sundal. Zůstal jen v šedé košili, která mu přiléhala k tělu. Polkla jsem, odvrátila pohled a zkřehlými prsty si prohrábla vlasy.

„S tebou není možný přežít jednu jedinou hodinu v klidu,“ hlesla jsem. „Jak se asi tak mám vrátit domů?“ zaúpěla jsem. „Musel sis vybrat zrovna vodu?“

„Copak jsem mohl tušit, že jsou ty desky až tak prohnílé?“ odvětil na svou obranu a ždímal při tom bundu.

„Ten most je příšerně starej a jde to na něm vidět. Neměls dělat voloviny,“ pronesla jsem rázně.

Bez rozmýšlení jsem ze sebe sundala těžkou mokrou mikinu, vzala ji do rukou a začala z ní vymačkávat vodu. Ušklíbla jsem se, jelikož jsem se kvůli naší hloupé a nesmyslné hádce musela domů vrátit promočená a už jsem cítila blížící se nachlazení. Moji promrzlou pokožku ovíval chladný vánek a vyvolával tak na ní nepříjemnou husí kůži. Byla jsem přesvědčená, že přesně takhle se musí cítit na Aljašce.

„Máš červenou podprdu.“

Udiveně jsem pohlédla na Nathaniela, který s neproniknutelným výrazem těkal pohledem z mého obličje na prsa a zpátky.

„Cože?“ zamračila jsem se a přestala ždímat mikinu.

Zadívala jsem se na něj jako na idiota.

„Máš červenou podprdu,“ zopakoval.

Podívala jsem se dolů. Na tělo se mi lepilo mokré bílé tričko, pod kterým prosvítala červená podprsenka. Zakoulela jsem očima a pohlédla

zpátky na Sheye. Zatnula jsem zuby. Rezignovaně jsem svésila ruce podél těla.

„Chceš ode mě snad medaili za to, že nejseš barvoslepej?“ zavrčela jsem. Naposledy jsem zatřepala mikinou a s kamenným výrazem si ji přehodila přes ramena. „Ano, je červená, ale momentálně máme větší starosti.“

S těmi slovy jsem se od něj odvrátila, rychle jsem vyrazila k táboráku a přitom popadla mobil. Cítila jsem se pod psa – jako by nestačilo, že vypadám jako zmoklá slepice. Navíc jsem byla naštvaná sama na sebe, že jsem se s ním zase setkala. Chrisovi a Mii jsem přece slíbila, že ho nechám plavat. Snažila jsem se přátele pohledem vypátrat. Většina lidí už byla zpitá pod obraz, takže bylo skoro každému ukradené, jak vypadám. A ty, kteří na mě pohlíželi jako na blázna, jsem ignorovala. Ani jednou jsem se za sebe neohlédla. Styděla jsem se, že jsem se opět neudržela a mluvila s ním.

Když jsem ani po pěti minutách hledání nenašla dvě třetiny našeho golden tria, vydala jsem se k autům stojícím na provizorním parkovišti. Neušla jsem ani pár yardů, když jsem zaregistrovala blondaté vlasy vedle nějakého stromu. Zaostřila jsem pohled a skoro jsem se zadusila, když mi došlo, že před očima mám Miu líbající Parkera. Luke ji tlačil ke kmeni a ona mu vplétala prsty do vlasů. Byli do sebe tak zabraní, že absolutně nevnímali nikoho kolem.

Vytřeštila jsem oči a stáhla rty do úzké linky, abych ze sebe nevydala žádný zvuk. Začala jsem se rychle rozhlížet a nevěděla jsem, co dál. Když jsem uslyšela hlasité mlaskání, vrátila jsem se téměř sprintem zpátky na pláž. Ano, řekla jsem Lukovi, aby si s Miou promluvil, ale netušila jsem, že to vezmou tak hopem! Kromě toho jsem si byla jistá, že jejich usmiřování zabere celé týdny! Chaoticky jsem se prodírala davem tančících lidí a přemýšlela, co dělat. Hledala jsem Chrise, musela jsem mu podat hlášení o tom, co jsem právě viděla, ale jako by se po něm slehla zem. Zato jsem zahlídla Sheye, který pořád stál u mola. S otráveným výrazem ždímal svoji mikinu. Rukou si pročísl vlasy, které měl rozčuchané na všechny strany. Téměř bych přísahala, že si pro sebe nadával.

Po krátkém rozmýšlení jsem tiše zaúpěla a zamířila k němu. Možná jsem byla kráva, ale koneckonců právě on byl Lukův kamarád. Rychle jsem překonala vzdálenost mezi námi a přitom si pomyslně plivala do tváře. Měla bych se vrátit a nezačínat další debatu. Byla jsem tak blbá.

„Sheyi!“ zašeptala jsem spiklenecky, když jsem se ocitla dostatečně blízko.

Vrátila jsem se k němu sice potichu, ale vzrušení v mém hlase bylo jasně rozpoznatelné. Nathaniel se ke mně pomalu otočil a skoro se mi zdálo, že obrátil oči v sloup.

„Co chceš?“ zeptal se stejným tónem, jako by se mi posmíval.

Absolutně jsem si toho nevšímal, jelikož jsem v hlavě pořád měla obraz Mii líbající se s Lukem.

„Parker se líbá!“ vyhrkla jsem hloupě a podívala se Nathanielovi rovnou do očí.

Shey párkrát zamrkal, načež si povzdechl a podíval se na mě jako na někoho, kdo potřebuje speciální péči. Nepatrně svěsil ramena. Vypadal vyřízeně.

„Nejspíš s tebou tenhle rozhovor ještě nikdy nikdo nevedl, ale očividně je už načase.“ Pateticky vzdychl a otočil se ke mně celým tělem. Podíval se na mě jako rodič na dítě, ale na rtech se mu mihl jízlivý úsměv. „Když se potkají dva lidi, může mezi nimi vzniknout jistý napětí, který je potřeba prolo...“

„On se líbá s Miou,“ přerušila jsem jeho monolog, pomocí kterého si ze mě chtěl evidentně utahovat.

Moje slova ho překvapila. Svraštil obočí a lehce naklonil hlavu.

„Ach tak...“ zamumlal bez špetky emocí a začal znova ždímat mikinu. „Doufám, že si to spolu hezky užijou.“

„Vážně? Jen tohle...“

„Clarková, není to naše věc,“ dodal unaveně a ani se na mě nepodíval. „Chápu, že vy ženský máte tu svou stupidní potřebu a nutkání všechno vědět. Obecně se mi zdá, že když má jedna z vás sex, ta druhá by na ni při tom nejraději dohlížela, aby ta první probůh na něco nezapomněla,“ zakroutil hlavou a přehodil si mikinu přes rameno. Lhostejně se na mě podíval, ale v jeho hlase jsem vycítila určitou výtku. „Nestrkej do toho nos a počkej, až ti bloncka všechno řekne sama.“

Nejistě jsem se na něj podívala zpod řas. I když nahlas bych to v životě nevyslovila, Nathaniel měl pravdu. Jenže já se o Miu tak hrozně bála! Věděla jsem, že Luke možná nakonec není tak zlý, jak si o něm všichni myslí, ale přesto! Mia nesla opravdu těžce, jak ji sužuje, a nechtěla jsem, aby k tomu došlo znova jen kvůli zbrklosti.

Shey měl ale pravdu. Musela jsem počkat, až mi to Mia řekne sama – jakmile bude připravená. Šlo o její život, já jsem jí mohla maximálně radit.

„Sakra, nemám ráda, když dostaneš rozum,“ zamručela jsem a zkrčila ruce na prsou.

„Zvykej si, stává se to totiž docela často,“ odvětil pyšně, na což jsem obrátila oči v sloup.

„Jde o to, že...“ snažila jsem se ještě dodat, ale ihned mě přerušil.

„Nejde o nic.“ Šlehnul po mně nesmlouvavým pohledem, takže jsem našpulila pusku jako uražená holčička. „Nerýpej do toho, čekej a dobře se bav.“ Vzdychl a pokýval hlavou směrem k ohništi. „Takže, pokud už jsme tohle téma uzavřeli, jdeš si se mnou dát maršmelouna?“

Po jeho otázce jsem na chvíli ztuhla, protože tohle jsem nečekala. Měla jsem pocit, že zrovna nepatřím mezi adepty, se kterými chce trávit volný čas – což mi ostatně sám dal jasně najevo. Jeho lhostejný výraz se nezměnil, jako by mu bylo jedno, co odpovím.

Nejdřív jsem chtěla říct ne, ale čím déle jsem zírala do těch mrtvých duhovek, tím silněji jsem váhala. Věděla jsem, že by ho to určitě neránilo, a mně by odmítnutí přišlo vhod, ale... no právě. Pořád to zatracené *ale*. Jak jsem tak pozorovala jeho obličej a představovala si, že děláme něco společně, když má tak dobrou náladu... zkrátka jsem odmítnout nedokázala. Tehdy jsem nad tím ještě neuvažovala. Ale pokušení bylo velké. I když jsem si byla jistá, že to nedopadne dobře, vytlačila jsem veškeré nedobré myšlenky z hlavy a pozvedla koutek rtů.

Jednou to přece nic neznamená. Nathaniel byl dobře naladěný a mohli jsme společně strávit nějaký čas jako obyčejní známí. Jen jednou. Stejně jsem neměla nic lepšího na práci. Nikdo se to nemusí dozvědět.

„Jdu,“ kývla jsem.

MLčky jsme zamířili k jednomu z ohňů, který krásně planul. O kousek dál sedělo několik lidí na dekách, jedni stále popíjeli pivo, jiní se hlasitě smáli, tančili a pojídali nejrůznější dobroty. Opilcům bylo úplně jedno, s kým jsem přišla. Ti střízlivější Sheye poznali a pošilhávali po nás. Když jsem si toho všimla, ucítila jsem nepříjemné křeče v břiše a napadlo mě, že mě zase budou všichni probírat jako tehdy s tou fotkou. Lehce se mi zrychlil tep.

A pak jsem se podívala na kluka vedle sebe, který byl totálně nevzrušený. Možná si toho nevšiml nebo ty zvědavé pohledy ani nevnímal, jelikož jeho obličej nevyjadřoval vůbec nic. Kráčel neohroženě před sebe a na nic se neohlížel. Byl tak klidný. Možná to bylo hloupé, ale dodávalo mi to sebevědomí. Pokud si nelámal hlavu s tím, že na nás někdo blbě zírá, tak proč bych měla já? Právě jsem se chystala vypadnout na dva měsíce ze školy. Koho zajímají studentské drby? Vždyť se ke mně ani nedostanou. Když jsem si to uvědomila, na ústa se mi vetřel lehký,

spokojený úsměv. Zvedla jsem bradu a doslova všechny ignorovala. Nechtěla jsem se před nimi klepat. Neměla jsem v plánu stydět se nebo někomu cokoliv vysvětlovat.

V podstatně lepší náladě jsem se připojila k Sheyovi u papírové krabice, která představovala provizorní stůlek. Vzala jsem si prut a napíchla na něj čtyři maršmelouny. Shey si pro sebe taky zabral klacek a s potěšením mě hrotem bodnul do tváře.

„Au!“ vyjekla jsem a začala si bolavé místo masírovat.

Věnovala jsem mu vyčítavý pohled, když si beze slova začal na prut napichovat pěnové válečky.

MLčky jsme je začali opékat. Teplé plameny mi příjemně rozehřívaly promrzlé tělo a atmosféra byla celkově... fajn.

„Tohle zbožňuju,“ zamumlala jsem, zatímco jsem se ládovala všemi čtyřmi horkými mlsky. „Ale šikla by se čokoláda.“

„Ty bys čokoládu nejraději nacpala ke všemu, co?“ pronesl řečnický, zkušeně z prutu sundal svých pět kousků a jeden po druhém si je vložil do pusy.

„No jasně,“ pokývala jsem hlavou. „Mléčnou a oříškovou. Miluju je,“ zamlaskala jsem, přežvykovala maršmelouny a otočila se na Sheye, který pozoroval, jak se opékají jeho vlastní sladké hříchy, které pomalu otáčel na klacku. „A ty?“ zeptala jsem se, protože mě to vlastně docela zajímalo. Ne že by to byla nějaká zásadní informace, ale... chtěla jsem to vědět. *Jen tak.*

„Na sladký moc nejsem,“ pokrčil rameny. „Mám raději slaný.“

„Ale ne!“ Rychle jsem začala ofoukávat maršmelouny, které se na špejli docela připekly.

Vypískla jsem, když jeden z nich spadl do písku. I druhý se začal posouvat níž. V záchvatu paniky jsem je chtěla zachránit, ale na to, abych se jich dotkla, byly až moc horké. Zároveň jsem je ani nemohla sníst, takže se pořád jen roztékaly.

„Tomu se říká plýtvání jídlem,“ povzdychl si Shey. „Dej to sem, ty amatéře.“ Zavrtěl hlavou a vzal mi prut.

Jedním pohybem si do pusy natlačil moje maršmelouny, takže se trochu zadusil. Ještě předtím mi beze slova předal svůj klacek, na kterém se nacházelo sedm dokonale opečených kousků.

Pousmála jsem se a přitom se kousla do spodního rtu, protože to bylo milé gesto. Pofoukala jsem je a začala jíst. Když se Nathaniel popasoval s maršmelouny, sebral ze stolku sáček slunečnicových semínek a schoval si ho do kapsy mikiny, na což jsem téměř vyprskla smíchy. Snědla jsem

poslední sladkost a hodila klacek do ohně. Pozorovala jsem, jak hoří, a užívala si teplo sálající z ohně.

„Utopilas je.“

Nathanielova slova mě vytrhla z myšlenek. Podal mi krabičku cigaret, kterou vytáhl z kapsy. Byly promočené a k ničemu.

„Z toho důvodu jsem ty svoje nechala v autě,“ odvětila jsem hrdě a pročísla si dlaní vlasy.

„Takže jsi měla v plánu mě dneska shodit do vody?“ Povytáhl obočí a znova se na mě velice intenzivně zadíval.

Pokrčila jsem rameny a stáhla rty do úzké linky.

„No... zahučeli jsme do ní kvůli tobě...“ začala jsem a pohlédla na něj koutkem oka. „A zůstane to tajemstvím, Sheyi.“

Fascinovaně jsem sledovala, jak plameny stoupají stále výš. Vždycky jsem si ráda zahrávala s ohněm a pozorovala ho. Oheň pro mě byl neuvěřitelný. Z fyzikálního pohledu v něm nebylo nic tajemného, princip hoření známe už od pravěku. Je tak prosté, a přitom v něm je tolik úžasu. Stačí o sebe škrtnout dvěma křemeny, a člověk způsobí něco, co zlikviduje celá města. Je to něco tak silného a neovladatelného. Živel, který snadno dokáže proměnit všechno v popel a který vypadá tak krásně. Před očima mi tančily červené, oranžové, žluté a modré jazyky. Ozařovaly všechno kolem.

„Clarková!“ Škubla jsem sebou, když jsem v dálce uslyšela hlasitý mužský výkřik.

Se svraštěným obočím jsem se zadívala na Harryho a Claru, kteří stáli několik stop od nás a vesele se na mě šklebili, přičemž celkově ignorovali přítomnost osoby vedle mě. Možná nevěděli, o koho se jedná, a možná ho zkrátka brali takového, jaký byl, a nezáleželo jim na tom, co dělá. Což byla docela optimistická představa.

„Pojď se vykoupat!“ zvolali sborově.

„Ne! Pro dnešek mám dost!“ křikla jsem, a oni zavrtěli hlavou.

Spolu s nimi se na pláži ocitlo několik dalších lidí. Nedovedla jsem to pochopit – voda byla tak strašně ledová! Vložila jsem ruce do kapes černých džínů a s úsměvem pozorovala, jak lidi ze školy postupně i v oblečení skáčou do jezera, křičí a smějí se.

„Tví známí jsou divní,“ prohodil suše Shey, a já jsem po něm švihla ironickým pohledem.

„Říká kluk, který se vloupal na cizí pozemek, aby mě hodil do bazénu, a jehož kumpán se na kámošově oslavě narozenin převlíknul za jeptišku,“ připomněla jsem mu s pozvednutým obočím. „Chceš něco

dodat?“ zeptala jsem se s falešným úsměvem, ale on jen sevřel rty. „No proto.“

Ve tváři se mu objevil malinký dolíček. Musela jsem se při tom pohledu něžně pousmát. Dolíčky ve tvářích byly podle mě roztomilé a při-
tažlivé. Bohužel mě jimi příroda neobdarovala. Bez rozmýšlení jsem do
ruky vzala další nevelký klacek na opékání a píchla s ním Sheye rovnou
do toho místa. Nathaniel vyprskl, odtáhl se a škaredě se na mě podíval,
což mi vůbec nevadilo.

„Za prvý: odvěta,“ pronesla jsem spokojeně a začala si pohrávat
s prutem. „A za druhý: takové jsem vždycky chtěla mít,“ dodala jsem
popravdě, zatímco si s kyselým výrazem hladil místo, do kterého jsem
ho ne zrovna jemně bodla.

„Možná tě to překvapí, ale nejseš první, kdo to udělal,“ zabručel.

„Ostatní tě taky štouchají klacky?“ zeptala jsem se s předstíraným
úžasem.

„Nejseš vtipná,“ odsekl.

Zakoulela jsem očima a s úsměvem se rozhlédla. Můj pohled oka-
mžitě padnul na Chrise, který seděl nedaleko. Díval se na mě z jedné
lavičky. Polkla jsem a moje tělo okamžitě ochablo, protože... *doprdele*.
Přece jsem mu něco slíbila – jemu, Mii i sobě, a právě jsem před jeho
očima dělala úplný opak... Byla jsem tak neskutečně nezodpovědná!

„Asi už půjdu,“ řekla jsem najednou s knedlíkem v krku.

Shey se na mě zadíval, ale nekomentoval to. Pokýval hlavou a vložil
si ruce do kapes od kalhot. Nevěnoval pozornost pár podnapilým hol-
kám, které se nad ním docela okatě rozplývaly. Nevěnoval pozornost
studentům, kteří se koupali v ledovém jezeře, křičeli a jásali. Nevěnoval
pozornost ničemu. Jeho bezstarostnost a nezájem o svět byly udivující.
Nezajímalo ho vůbec *nic*.

„Dobrou noc, Clarková,“ odvětil klidným hlasem.

Neměla jsem čas uvažovat o jeho slovech a chování. V hlavě jsem
měla něco jiného. Kývla jsem hlavou na rozloučenou a vyrazila za Chri-
sem. Po třech krocích jsem se ale zastavila a pod vlivem nějakého im-
pulsu jsem se otočila zpátky na Nathaniela. Nepohnul se ani o píd. Díval
se prázdným pohledem do ohně. Jako Prométheus, který se ho chystá
ukrást bohům.

„Sheyi!“ zavolala jsem. Otočil se na mě s tázavým pohledem a pozvedl
lehce obočí. „Je příjemný s tebou trávit čas, když seš takovej,“ řekla jsem
a vsunula ruce do zadních kapes kalhot.

„Jakej?“ zeptal se poněkud překvapeně.

„Lidskej,“ odvětila jsem a odvrátila se. Nečekala jsem na jeho reakci. Na zádech jsem cítila jeho pohled, když jsem kráčela.

S rostoucí nervozitou jsem znovu vyrazila za Chrisem. Díval se na mě s lehkým úsměvem, což mě trochu uklidnilo, ale pořád jsem byla nejistá. Nechtěla jsem se s ním hádat. Ani s Miou. Když jsem se zastavila naproti Adamsovi, kousla jsem se zevnitř do tváře. Chris si přehodil nohu přes nohu a ruce vsunul do kapes svého fialového kardiganu.

„Vidím, že se hezky bavíme,“ pronesl zpěvně.

Ztěžka jsem si povzdychla a posadila se vedle něj. Zkřehlé prsty jsem si schovala pod stehna a pohlédla na něj koutkem oka.

„Omlouvám se,“ řekla jsem upřímně, na což zaskočeně sraštil obočí.

„Za co?“ zeptal se zmateně a podíval se na mě těma svýma teplýma, oříškově hnědýma očima.

Znova jsem vzdychla a sklopila pohled.

„Řekla jsem vám, že to s ním utnu, a znova jsem se s ním viděla,“ zaúpěla jsem a zaklonila hlavu.

Hvězdy na černé obloze se vesele třpytily, díky čemuž jsem se trochu uvolnila.

„Vic, máš svoji hlavu,“ zasmál se Adams, a tentokrát jsem se na něj překvapeně podívala já. „Nikdo nemá právo za tebe rozhodovat. Můžeme tě akorát podporovat a radit ti, ale je to tvůj život,“ řekl otevřeně a objal mě ramenem. Ihned jsem mu položila hlavu na rameno a zadívala se na lidi bavící se před námi. „Už ti není pět.“

„To ne, ale tohle jsem opravdu neplánovala,“ obhajovala jsem se.

„Nebudu ti lhát,“ začal a povzdychl si, „měl jsem ho fakt rád, ale po tom všem, cos nám o něm řekla, moje sympatie trochu opadly...“ Krátce se odmlčel. „Ublížil ti a to mu neodpustím. Ale vím, že máš svůj rozum. Ani nemůžu říct, jestli je v pohodě, nebo ne, protože ho znám chvilku. Jen nechci, abys mu naletěla.“

„Víš dobře, že se o sebe dokážu postarat,“ zamumlala jsem.

„Přesně tak,“ přitakal. „A přezírání se sladkostmi navíc neznamená, že jsou z vás přátelé,“ dodal vesele, ale jeho úsměv jsem neopětovala. „Culver City není velký město, takže je logický, že se čas od času potkáte. Hlavní je zůstat v klidu. Je to jen mejdan a obyčejnej pokec. Víš zatraceně dobře, že kdybys usilovala o něco víc, s tím klukem budou jen problémy.“

„Máš pravdu,“ kývla jsem.

„Tak se hoď do pohody a za nic se neomlouvěj,“ pronesl. „Znám tě dlouho. Ví, že lidi jako Shey nejsou tvoje krevní skupina. Až příliš snadno se kvůli nim dokážeš nasrat.“

Na jeho slova jsem vyprskla smíchy. Měl pravdu. Málokdo mě vytáčel tak jako Nathaniel. Nejspíš jsem jen přeháněla. Mohli jsme si přece sem tam pokecat, ale to neznamená, že mezi námi vznikne pouto nebo tak něco.

Pod vlivem těch myšlenek jsem cítila, že se mi vrací nálada. Usmála jsem se a přitiskla se ke Chrisovi ještě těsněji.

„No, když už máme tohle za sebou,“ prohodil, „můžeš mi vysvětlit, proč seš proboha mokrá?“ zeptal se, a já jsem se upřímně rozesmála.

„Spadla jsem do vody,“ odvětila jsem a znovu si vybavila celou tu nešťastnou situaci, která se s odstupem zdála být snad i zábavná. Ačkoliv Sheyovi bych to nikdy nepřiznala. „Půjdeme?“

„Jo,“ souhlasil Chris. „Nevíš, co je s Miou? Už dobrou půlhodinu jsem ji neviděl.“

„No, nejspíš proto, že se mezi auty cucá s Parkerem,“ pronesla jsem.

Chris se zakuckal, odtáhl se od mého těla a vytřeštil na mě oči.

„Ne!“ zvolal dramaticky, což mě pobavilo ještě víc. „Byli přece rozhádání jako prase!“

„Luka očividně osvítilo,“ prohodila jsem, nikomu jsem totiž nechtěla říkat o svém rozhovoru s Parkerem. Byl až moc soukromý.

„No to mě poser,“ povzdychl si Chris. „Musí nám všechno říct. Poslední dobou mi v životě schází trocha tý zábavy,“ zamumlal, na což jsem se usmála ještě víc doširoka.

Bylo jasné, že dřív nebo později se Adams dozví i ty nejmenší detaily o tom, co se mezi Miou a Lukem stalo. Byl neodbytný až hrůza a dokázal z lidí vytáhnout jejich nejskrytější tajemství, což bývalo někdy iritující. O všech vždycky všechno věděl, jelikož byl mistrem stalkingu. Nejednou na sítích vyčenichal kluka, který se mu zrovna líbil a kterého já jsem znala jen podle křestního jména. Pro něj to ale problém nepředstavovalo. Byl největší drbna ve městě.

„Tak teda pojďme,“ kývla jsem hlavou. „Možná budeme mít štěstí a načapáme je.“

Zavolala jsem nám taxi, oba jsme vstali z lavičky a vydali se k parkovišti. V polovině cesty jsem mimoděk otočila hlavu k ohni, u kterého jsem nechala Nathaniela.

Nikdo tam už nebyl. Zamračila jsem se a začala se rozhlížet, ale po Sheyovi nikde ani památky.

Když jsme dorazili k autům, před očima se mi mihla platinová hříva a po chvílce už se madam Robertsová ocitla vedle nás. Vypadala by normálně, nebýt faktu, že měla přes půlku obličeje rozmazanou rtěnku

v odstínu burgundy a vlasy jí zdivočely a odstávaly na všechny strany. Evidentně si to neuvědomovala. V očích jí jiskřilo.

„Čau!“ vyhrkla s úsměvem od ucha k uchu.

Věnovala jsem Chrisovi rychlý významný pohled a on šibalsky pozvedl obočí a ruce složil na prsou.

„Tak co?“ zeptala se zcela nevinně Mia.

Zdalo se mi, že ještě chvíli a začne se vznášet.

„Na to bychom se měli ptát my tebe,“ prohodil Adams. „Bavila ses?“

„Jo, byla to úžasná party,“ odvětila a pokývala hlavou, Chrisova ironie jí vůbec nedocházela. „Proč seš celá mokrá?“ podivila se a nechápavě se na mě podívala.

„Jen menší koupel,“ pokrčila jsem rameny. „Ty bys ji taky potřebovala. Obávám se, že tu rtěnku přes půl pusy jen stěží smyješ. I Parkerovi to nejspíš půjde těžko.“

Nemohla jsem si to odpustit. Mrkla jsem na Miu, výraz v její zrudlé tváři byl k nezaplacení. Kombinace studu, šoku a mrzutosti byla fakt k popukání.

„To on políbil mě!“ vypískla a rozhodila rukama.

„Ach, o tom nepochybuju,“ odvětil pateticky Chris a zavrtěl hlavou. „A ty ses určitě usilovně bránila. Jsem na tebe hrdej.“

„Zmlkni,“ odsekla, na což se Chris upřímně zasmál a zamířil k taxíku, který právě přijížděl. Mia se na mě nejistě podívala. „Omlouvám se, ale fakt jsem to neplánovala. Prostě za mnou přišel celej divej a zakecali jsme se a byl tak...“ začala, ale já jsem okamžitě zvedla ruku, abych ji zarazila.

„Hele, hele! Klid,“ pronesla jsem. „Proč se mi jako omlouváš? Mám radost, že seš šťastná.“

„No jó, ale je to přece Sheyův kámoš, a Shey ti udělal tolik sviňáren,“ zakroutila hlavou. „A jó, možná s tím Parker neměl co dělat, ale pořád se cítím provinile a... jako bych tě zradila.“

„Ale prosím tě,“ mávla jsem rukou, protože to pro mě nebyl vůbec problém. Po tom krátkém rozhovoru s Chrisem jsem byla klidná. „To na věci nic nemění. Jsem už velká holka a poradím si,“ pokývala jsem rozhodně hlavou. „Na tvým štěstí mi vždycky bude záležet. A Parker není Shey.“

Mia chtěla něco říct, ale rychle jsem ji utnula, tuhle kapitolu jsem totiž považovala za uzavřenou. Nejdůležitější bylo její štěstí, zbytek byly jen blbosti. A kromě toho jsem věděla, že mezi mnou a Nathanielem se nic nezmění. Neustále jsem si opakovala, že jedno setkání nebo jeden

rozhovor nic neznamení. Měla jsem všech pět pohromadě a věděla jsem, že s lidmi jako já Shey neztrácí čas. Bylo to jen jednou.

Pokaždé to bylo *jen jednou*.

KAPITOLA 2

Hranice

S jistým obdivem, ale taky s obavou jsem pozorovala Miu, která seděla na nepohodlném křesle v kadeřnickém salonu. Ano, moje kamarádka měla často hloupé nápady, ale tenhle byl snad jedním z nejdebilnějších. Mia byla hodně impulzivní a žila v přítomném okamžiku, což mělo často za následek nečekané a ne zrovna příjemné efekty, ale právě v tom nejspíš spočívalo její kouzlo.

Po třech hodinách jsem už měla po krk zápachu laku na vlasy a umělých barev. Rozhlédla jsem se po ostatních zákaznících a nervózně si poposedla na sedačce. Zadek mě nemilosrdně bolel a už hodinu jsem neměla co číst, jelikož jsem stačila projít všechny módní časopisy na malém stolku naproti.

S úlevou jsem si oddychla, když z Mii kadeřnice stáhla černý plášť.

„Hotovo,“ usmála se spokojeně Janet.

„Je to dokonalý!“ zašvitořila nadšeně Mia, zatímco si prohlížela svůj odraz v zrcadle. Dotýkala se rafinovaného výtvoru na hlavě a měla jsem pocit, že se s ním cítí ještě sebejistěji. „Tohle je prostě moje barva. Co myslíš, Vic?“

Věnovala mi dychtivý pohled, zatímco jsem si prohlížela její rovné vlasy, které byly kratší než obvykle, a ne už platinové, ale pudrově růžové. Na exkluzivitě jim dodávaly zlaté a růžové odlesky. Musela jsem uznat, že vypadá překrásně. Růžová byla koneckonců její oblíbená barva, takže mě ani nepřekvapovalo, že se nakonec rozhodla pro takový účes.

„Trochu jako *My Little Pony*, ale nevypadá to nejhůř,“ pošádlila jsem ji, na což jen obrátila oči v sloup a upravila si několik pramenů.

Vstala z křesla a zamířila spolu s kadeřnicí k pultíku, u kterého měla zaplatit hezkou sumičku. Krása něco stojí.

Vytáhla jsem mobil a přečetla si zprávu, kterou jsem dostala od Chrise. Během tří hodin, kdy jsem seděla na té nepohodlné kožené pohovce, jsme si stihli vyměnit snad tisíc esemesek. Ráno odjel k prarodičům. Začala jsem rychle vytukávat.

VICTORIA: Mia zrovna skončila a vypadá kurevsky dobře.

VICTORIA: Moje vlasy stojí oproti těm jejím za hovno.

Na odpověď jsem nemusela dlouho čekat.

CHRIS: jako tvůj život lol

Obrátila jsem oči v sloup a schovala telefon zpátky. Mia šla ke mně a celou dobu si přejížděla po vlasech a upravovala je. Úplně jsem jí rozuměla. Taky jsem si ráda sahala na vlasy, když jsem šla od kadeřníka. V ten moment jsou dokonalé.

Skutečnost, že jsem snad ještě nikdy ze žádného salonu nevycházela spokojená, jsem pomíjela, i tak byly moje vlasy po návštěvě kadeřnictví v lepším stavu než obvykle.

„Můžeš si na ně přestat sahat?“ zeptala jsem se se smíchem, když jsme opouštěly salon. „Fakt by mě nenapadlo, že to myslíš vážně, když jsi říkala, že jdeš prvního července na růžovo,“ přiznala jsem.

„Vždyť mě znáš. Neplýtvám slovy jen tak,“ usmála se a narovнала si bílou sukni.

Přišly jsme k jejímu autu a nasedly. Bylo hezky. Slunce na modré obloze zářilo a ptáci kolem vesele cvrlikali. Díky lehkému větříku nebylo dusno. Mia ještě ani nenastartovala, když mi zazvonil mobil. Při pohledu na fotku Ashley Mansonové jsem se pousmála. Rychle jsem hovor přijala a přiložila si telefon k uchu.

„Nemám prachy,“ oznámila jsem se smíchem na úvod, na což musela určitě zakoulet očima.

Vždycky jsem takhle reagovala, protože se nás většinou snažila navnadit na různé akce nebo mejdany, které nepatřily k nejlevnějším, a já jsem neuměla šetřit. Na účtu jsem sice měla slušnou zásobu, ale přístup k ní jsem mohla získat až po jednadvacátých narozeninách, takže jsem byla pořád závislá na mámě. Joseline z účtu čas od času na moje naléhání vybírala peníze a dávala mi je, pokud jsem vážně potřebovala hotovost na výdaje, které jsem nemohla pokrýt z kapesného.

„Ani na kino?“ zeptala se a v pozadí bylo slyšet nějakou hlasitou písničku.

Dala jsem to nahlas, aby ji slyšela i Mia.

„Kino?“ zopakovala jsem a mrkla na kamarádku, která pokývala hlavou. „No, už dlouho jsme na ničem nebyly. Co dávají?“

„Novej horor. *Stáhni a zemřeš*. Vlastně není novejš, ale do týhle díry dorazil teprve teď,“ dodala rozčileně. „Začíná to v devět.“

„Nemám ani dolar. Nechala jsem dvě stě babek v kadeřnictví,“ hlesla Mia s rozmrzelým výrazem. „Nevím, jestli mě táta znovu založí.“

„Pozvu tě,“ nabídla jsem se.

Jednou za čas jsem taky mohla udělat dobrý skutek.

„Sama třeš bídu s nouzí,“ odvětila, a já jsem zakoulela očima, ale nekomentovala jsem to.

Měla samozřejmě pravdu, ale zároveň jsem už dlouho nebyla v kině a měla jsem chuť jít. Koneckonců začaly prázdniny a mohla jsem si dělat, co chci.

„Fajn. Sraz ve tři čtvrtě v kině?“ navrhl jsem, na což Ashley zareagovala smíchem.

„Za mě super,“ řekla a beze slova zavěsila.

Vzdychla jsem a podívala se na Miu, která zrovna nastartovala.

„Tak co teď? Co podnikneme, když máme ještě čtyřicet minut?“ zeptala jsem se.

Rozhodly jsme se, že prostě pojedeme ke kinu a počkáme tam. Stejně jsme neměly co dělat a poflakovat se jen tak po městě nemělo cenu. Navíc jsme neměly peníze.

Na film jsem se těšila. Už jako malá jsem horory zbožňovala, a zároveň se jsem nerada bála, což je totální paradox. Milovala jsem strašidelné, často přiblblé filmy a adrenalin, který se ve mně tvořil, když jsem se na ně dívala, ačkoliv jsem po podobných podívaných většinou nemohla usnout, což končovalo tím, že jsem šla k mámě do postele. Věděla jsem, že bych tyhle věci sledovat neměla, ale nedokázala jsem se ovládnout. Na tom se nic nezměnilo, kromě toho, že v sedmnácti jsem už vedle Joseline neusínala. Místo toho jsem dokázala probdít celou noc se zapnutým světlem až do chvíle, kdy venku začalo svítat. Tehdy jsem mohla spokojeně zavřít oči.

Zamířily jsme k přelidněnému vchodu. Kino bylo čisté a hezky zařízené. Bylo v něm dost lidí, což mě neudivovalo. Pravda byla taková, že horory měly v našem městě největší sledovanost. Vtipné... Culver City bylo tak nudné a obyčejné, že snad každý chtěl ucítit trochu adrenalinu.

Koupila jsem tři lístky a s nelibostí jsem zjistila, že mi zbývá už jen na popcorn, který beztak spořádáme ještě dřív, než skončí reklamy. Předpokládala jsem, že mi Ashley bude chtít vrátit peníze za lístek, ale

rozhodla jsem se, že bude lepší, když nám zkrátka koupí něco sladkého. S Miou jsme si stouply k jednomu ze sloupů, o který jsem se opřela ramenem a začala si projíždět mobil. Sál ještě neotevřeli, takže jsme musely čekat.

„Jestli mi zase půlku sežereš, tak tě zabiju,“ pronesla jsem varovně a podívala se na Miu.

V rukou držela kbelík mého popcornu a ládovala se jím.

„To je dost možný,“ zamumlala a podívala se na mobil, jelikož jí přišla zpráva.

Tiše se zasmála a zavrtěla hlavou.

„Že by další zprávička od tvýho kocourka?“ zeptala jsem se a pozvedla obočí. Mia si odfrkla a schovala telefon zpátky do kapsy.

„Už jsem ti říkala, že to není žádný můj kocourek,“ protestovala. „Oukej, na táboráku jsme se nechali trochu unést, ale rozhodli jsme se vzít to hezky pomalu. Nejdřív se musíme poznat. Výhodou je, že teď už vím, že se mu líbím,“ řekla spokojeně a přežvykovala přitom popcorn. „A pořád doufám, že ti to nevadí,“ dodala, na což jsem měla sto chutí udeřit pěstí do zdi, jelikož mě tohle téma už začínalo štvať.

„Mio, kolikrát ti mám opakovat, že nemám nic proti?“ povzdychla jsem si ztěžka a promnula si spánky. „Luke se ti líbí a je to v pohodě. A to, že má kamarády, jaký má, nesmí na váš vztah mít žádný vliv.“

„No jo, ale já sama ti vyčítala, žes měla pletky se Sheyem, a kvůli tomu, že jsou s Parkerem kámoši, by ses s ním ještě mohla začít znova vídat,“ řekla smutně. „Nechci, aby ses cítila nepříjemně.“

„Nemáš se čeho obávat,“ ujišťovala jsem ji a něžně se přitom usmála, abych ji povzbudila. „Bavila jsem se o tom s Chrisem. Všechno je v pohodě. A i kdybychom na sebe někdy narazili, neznamená to, že se z nás jako zázrakem stanou přátelé. Shey mi je úplně ukradenej a vztah mezi námi je... stabilní,“ zamumlala jsem, protože jsem nevěděla, jak jinak to popsat. „Vůbec mi to nevadí.“

Poznala jsem, že jí moje slova trochu zvedla náladu. Za tím, co jsem řekla, jsem si stála. Nemohla jsem se donekonečna bát a případný vztah Mii a Parkera neznamenal, že se najednou změní něco mezi mnou a Nathanielem. Byli jsme si navzájem lhotejní a zůstávali jsme každý na neutrální půdě, což mi neskutečně vyhovovalo. Vrátila jsem se k projíždění instagramu, Mia k pojídání mého popcornu. Tímhle způsobem jsme strávily následující čtvrt hodinu.

Zničehonic jsem ucítila silné zatahání za vlasy. Sykla jsem a chytila se za hlavu. Vnímala jsem, jak se mi zlostí zvyšuje tlak. Myslela jsem si,

že to je nějaký kretén, který si akorát dělá srandu, takže jsem se prudce otočila a chystala se toho imbecila seřvat.

Když jsem ale uviděla člověka před sebou, všechno jsem přehodnotila. Zachovala jsem si kamenný výraz v obličeji, zadívala se do důvěrně známých Sheyových černých duhovek a začala přemýšlet, jak jen sakra můžu mít takovou smůlu. Nathaniel jako vždycky vypadal odporně dokonale. Pozoroval mě s tím svým cynickým úšklebkem, který mě přiváděl k šílenství. Podařilo se mi neprohodit žádnou nadávkou ohledně faktu, že jsem na něho znova narazila, zvedla jsem hrdě bradu a udržela veškeré emoce na uzdě.

„Vážně?“ zeptala jsem se s výrazným naštváním v hlase a začala si mnout hlavu. „Pokaždý, když tě potkám, začínám stále silněji pochybovat, že nejseš blbec.“

„Nacvičovala sis tu frázi před zrcadlem dlouho?“ odvětil lhostejně.

Sheyův výraz dokonale odrazil jeho pocit nadřazenosti, díky kterému bych ho nejraději chytila za krkem a sedřela mu tvář o asfalt.

„Nenech se mýlit,“ odsekla jsem nepříjemně a otočila se k Mii.

Nevraživě se na Sheye dívala. Vycítil její pohled a znuděně se k ní otočil. Mia zkrřížila ruce na prsou a švihla pyšně hlavou, na což Shey zareagoval pozvednutím koutku úst.

„Sheyi,“ prohodila suše, ale on jí ani trochu nevěnoval pozornost, což bylo čiré bláznovství.

Zahrávat si s podrážděnou Miou Robertsovou nebylo moudré.

„Robertsová,“ odvětil tónem plným výsměchu.

Změřil si ji nečitelným pohledem od hlavy až k patě, což jí ale nevyvedlo z míry. Opět navázali oční kontakt a i já jsem vycítila napjatou atmosféru mezi nimi. Respektive Miino napětí. Nathaniel se zdál být jejím chováním nesmírně pobavený.

„Čím jsem si zasloužil tenhle pohrdavý pohled?“ zeptal se ostentativně a pozvedl obočí.

„Nemám tě ráda,“ odpověděla Mia bez okolků.

Shey nevypadal uraženě.

„Na večírku u Matta Donovana jsi na mě ale byla milá,“ poznamenal, ruce zkrřížil na hrudi a bokem se opřel o sloup vedle nás.

„To jsem ještě neznala jistý okolnosti,“ zavrčela suše.

Shey se automaticky otočil ke mně, a já jsem zakoulela očima. Musedlo mu dojít, že jsem Mii řekla celou pravdu. Upravila jsem si vlasy a schovala mobil do kapsy.

„Vy mě snad pomlouváte, nebo co,“ zamumlal.

Bylo evidentní, že ho ta informace ani fakt, že ho Mia probodává pohledem, absolutně nezasáhly. Dokonce mě napadlo, že mu to nějakým zvráceným způsobem dělá radost.

„Co tady chceš?“ zeptala jsem se, abych změnila téma a uvolnila aspoň o chlupek dusnou atmosféru.

They se úplně vykašlal na Miu a zadíval se na mě hypnotizujícím pohledem, z něhož se každému muselo dělat nevolno.

„Asi tě překvapím,“ zašeptal spiklenecky a nepatrně naklonil hlavu směrem ke mně. Zamračila jsem se a všimla si několika pramenů, které mu spadly do čela. „Přišel jsem na film.“

„No nekecej! Poslední dobou vyloženě sršíš vtípem!“ odsekla jsem jízlivě s přesladkým úsměvem a obrátila oči v sloup. „Chci vědět, co děláš TADY. Vedle nás. Copak nemáš přátele?“ dodala jsem a vyslovovala pomalu každíčké slovo, jako bych mluvila na idiota.

„Mám, a jsem tady právě díky nim,“ pronesl otráveně a rozhlédl se po kině. Pozorně jsem sledovala jeho profil a vystouplý ohryzek, to, jak se s každým jeho slovem a polknutím pohybuje. „A díky tobě,“ dodal a zadíval se na Miu.

Zamračila jsem se a poslala jí tázavý pohled, jelikož jsem ničemu z toho nerozuměla. Mia se chvíli zdála být lehce konsternovaná, ale nakonec se jí na bledém obličejí objevil výraz pochopení. Zakoulela očima a odvrátila se.

„Krucí,“ zamumlala si pod nosem a ještě víc mě tím zmátla.

„O co tu jde?“ zeptala jsem se nechápavě a přejížděla pohledem z Mii na Nathaniela a zase zpátky.

„O to, že jsme měli jít na bowling, ale když se Luke domáknul, že tadyhle bloncka...“ začal, ale zarazil se, hned jak si pořádně všiml Mii-ných vlasů. „Cos to se sebou provedla?“ vyhrkl po pár dalších vteřinách přemýšlení a ušklíbl se.

Jeho otázka Miu rozčílila ještě víc.

„To není tvoje věc,“ odsekla a pohodila růžovou hřívou.

„Budeš dělat cosplay v nějaký pohádce, nebo co?“ zeptal se sarkasticky a já jsem věděla, že bude zle, jelikož Mii nepatrně zrudly uši.

Když jsem uviděla, s jakou chutí si z Mii utahuje, rezignovaně jsem zavrtěla hlavou. Už tehdy mi bylo jasné, že to mezi nimi bude... zajímavé. Nathaniela jsem sice nijak dobře neznala, ale jedno jsem věděla. Šíleně rád do ostatních rýpal.

„Vlastně se k tobě docela hodí,“ dodal.

„To má být urážka, nebo kompliment?“ zasyčela, a on pokrčil rameny.

„Cokoliv, hlavně abys zmlkla,“ odvětil bez ostychu. „Takže znova... Když se Luke domáknul, že tadyhle plameňák jde do kina...“ pokračoval, čímž Miu ještě víc rozohnil a mě lehce pobavil, což jsem se ale snažila nedat najevo, „nehodlal s námi už cokoliv dalšího řešit,“ řekl a ten fakt ho evidentně namíchl. Kývl hlavou k frontě u kasy. „Už kupuje lístky.“

Udiveně jsem se otočila k místu, kde stáli Parker s Mattem. Zrovna platili a byla jsem si jistá, že Donovan flirtuje s pokladní. Koketně se na ni usmíval, což Luka zjevně otravovalo. Koulel totiž očima a mumlal si něco pro sebe. Zato já jsem cítila blížící se záchvat paniky. Takhle to dopadnout nemělo. Chtěla jsem ten večer strávit bez sužujícího vědomí, že to... individuum je nablízku.

Vyčítavě jsem se zadívala na Miu, která stáhla rty do úzké linky a sklopila oči. Jasně že Lukovi musela vyzvonit, kde budeme. Zakoulela jsem očima a ztěžka si povzdychla. Věděla jsem, že za to nemůže, ale z představy, co všechno se může semlít, mě mrzilo v zádech.

„Takže ti mockrát děkuju za to, žes nám zkasila plány,“ odsekl Nathaniel, načež ho Mia okamžitě provrtala rozzuřeným pohledem.

„Copak jsem mohla tušit, že se bude chtít přidat?!“ bránila se, ale poznala jsem, jak je nadšená, že Parker změnil plány jen kvůli ní. A co bych to byla za kamarádku, kdybych jí to měla za zlé? „Já ho k tomu nenutila!“

„Hmm,“ zamumlal Nathaniel nezaujatě a znovu se rozhlédl.

Zadívala jsem se na jeho ramena ve volné, bílo-červené kostkované rozepnuté košili s hranatou kapsou na levém prsu. Na opáleném krku mu jako vždycky visel stříbrný křížek. Vyjímал se na bílém tílku s výstřihem, ve kterém se mu rýsovaly klíční kosti. K tomu měl oblečené černé džíny a černé vansky. Vypadal... slušně. Ano. *Slušně*. Rychle jsem zavrtěla hlavou a odkašlala si, abych se dostala z chvilkového zamyšlení.

„Jste tu jen vy?“ zeptala jsem se a opět s ním navázala oční kontakt.

„Ne. Jasmine a Scott s Laurou se přidají každou chvíli,“ odpověděl.

Nejraději bych Luka nabodla na kůl za to, že je přinutil změnit plány. Jako by nestačilo, že celý film protrpím s vědomím toho, že Shey je poblíž mě; ještě k tomu mě čekalo setkání s Jasmine. Chtěla jsem věřit tomu, že nebudeme mít místa vedle sebe, ale věděla jsem, že Parker by do kina nedorazil, kdyby měl od Mii sedět daleko. A nakolik jsem měla radost ze společnosti Matta, Laury a Scotta, natolik mi přítomnost Sheye a Jasmine dávala jasně najevo, že dnešní večer bude těžký. Stáhla jsem rty a pokývala hlavou.

Zničehonic k nám přišla Ashley. V drahém oblečení vypadala jako vždycky bezchybně. Světlehnědé vlasy si vyčesala do vysokého drdolu, její plné rty měly barvu krve.

„Nazdárek,“ pozdravila nás a podívala se nejdřív na mě a pak na Miu. „Promiňte, že jdu pozdě, ale musela jsem ještě něco zařídit,“ dodala, a já jsem pokývala hlavou.

Chtěla jsem odtamtud co nejdřív zmizet. Tohle hromadné setkání v kině se pořádně vymklo kontrole.

„Nic se neděje,“ odpověděla jsem s úsměvem, a zrovna když jsem se chystala navrhnout, že zamíříme do sálu, zadívala se Ashley podezřívavě na Sheye. „A co ty seš zač?“ zeptala se, jako by se nechumelilo.

Když spolu navázali oční kontakt, kousla jsem se do rtu. Nathaniel na dívku pohlédl s nepatrně zdviženým obočím. Zdálo se mi, že je poněkud zmatený její sebejistotou a faktem, že ji jeho přítomnost ani v nejmenším nevyvedla z míry.

Přeměřil si ji mrazivým pohledem, a když na něj nereagovala, pokýval uznale hlavou. Jako by snad zhodnocoval, jestli je hodna jeho pozornosti.

„Nate,“ představil se.

„Ashley,“ odvětila a natáhla k němu ruku. Shey se odměřeně podíval nejdřív na ni, vzápětí na Ashleina nevzrušený výraz v obličeji, a potřásl s ní. Pozorovala jsem je se staženým hrdlem. Bála jsem se, aby Ashley neplácla něco hloupého, co by celou situaci ještě zhoršilo. „Jdeš s námi na film?“ zeptala se rovnou.

„Dotáhl mě sem kámoš,“ odpověděl. Docela mě překvapovalo, že s ní vede konverzaci. Zdálo se mi, že na něj Ashleina otevřenost udělala dojem. „Takže nejspíš jo,“ dodal a vzápětí se mi zahleděl do očí.

V jeho pohledu jsem si všimla zvláštního záblesku a naléhavosti, jako by mi musel něco důležitého říct. Polkla jsem.

„Super,“ pronesla potěšeně. „Tak půjdeme?“ zeptala se, a já jsem ihned kývla hlavou.

„Počkám na Luka,“ prohodila Mia.

Podívala jsem se směrem k Parkerovi, který téměř silou táhl Matta pryč od hezky vypadající slečny z pokladny.

„Počkám s tebou,“ ozval se s evidentním nadšením Nathaniel, takže mu Mia adresovala vražedný pohled.

Věděla jsem, že se v sobě snaží zadržet výbuch hněvu, a Shey si to plnými doušky vychutnával.

„Tak jdeme,“ oznámila Ashley a chytila mě za ruku.

Vedla mě ke dveřím do sálu, které už otevřeli. Následovala jsem ji jako omámená. Naposledy jsem se otočila na Nathaniela s Miou, kteří po sobě znova začali štěkat.

„Takže vy dva jste spolu, jo?“ zeptala se zničehonic Ashley, zatímco jsme hledaly naše místa.

Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila význam jejich slov, a šokovaně jsem na ni vytřeštila oči, zatímco ona se na mě jen něžně pousmála.

„Co? Ne!“ vypískla jsem, a ona vybuchla smíchy.

Mně to ale vtipné nepřišlo. To byla urážka! Při pouhém pomyslení, že nás někdo mohl vnímat jako pár nebo nějak podobně, se mi chtělo zvracet.

„Klídek, holka,“ odvětila a rozhlédla se po pomalu se zalidňujícím sále. „Já jen, že jste po sobě tak divně pokukovali. Proto se ptám.“

„Pokukovali?“ zeptala jsem se překvapeně a nakrčila nos.

Ashley přikývla.

„Tak... intenzivně,“ prohodila po chvilkovém zamyšlení. „Možná se mi to ale zdálo. Vlastně je to tak dobře,“ pokrčila rameny a začala stoupat nahoru po schůdcích. „Pamatuj si; kluci jsou hovada,“ pronesla vážně a pohodila přitom dlouhým drdolem. „Pokud ti nemůžou nabídnout nic hmotného, nemá cenu s nimi ztrácet čas,“ řekla, a přestože se snažila vypadat lhostejně, v jejím hlase byl slyšet náznak lítosti.

Nikdy jsem se jí na to neptala, ale občas jsem nějak vycítila, že to, co dělá a říká, musí mít nějakou nepříjemnou příčinu. Řekla bych, že jsme si nebyly natolik blízké, abychom o podobných věcech rozmlouvaly, a ona sama nikdy nebyla zrovna svěřovací typ. A já ji ani nechtěla do ničeho tlačit. Možná se mi to jen zdálo.

„Mezi námi fakt nic není,“ zopakovala jsem upřímně. „Dokonce se ani nemáme moc rádi.“

„To je dobře,“ kývla. „Vždycky měj na prvním místě sebe samu. Kluci jsou jen ozdoby. Pokud nepřinášej žádnou kořist, je zbytečný se s nimi zahazovat.“

„Ne všichni to takhle vidí, Ashley,“ připomněla jsem jí.

„A to je škoda,“ povzdychla si.

Obě jsme se posadily. Z blížícího se začátku filmu jsem byla stále nervóznější. Opravdu jsem chtěla prožít příjemný večer, ale nejspíš mi nebylo přáno.

Po bouři myšlenek, která se mi prohnala hlavou, jsem dospěla k závěru, že to v kině nehodlám protřpět jen proto, že v něm jsou Shey nebo Jasmine. Musela jsem je zkrátka ignorovat.

O chvíli později začali do sálu přicházet zbývající návštěvníci, film měl začít za necelých deset minut. Postnula jsem na Instagram fotku s Ashley a schovala si mobil do kapsy. Moje kamarádka v jednu chvíli odběhla do haly koupit si ještě něco dobrého. Polkla jsem, když jsem zaregistrovala, že ve stejný okamžik do sálu vešel Shey s tím svým obvyklým kameným výrazem. Vedle něj jsem si všimla Parkera, který ramenem objímal přešřastnou Miu. Nesla můj kbelík s popcornem a vypadala, jako by právě objevila smysl života. V patách jim kráčel vysmátý Scott, který se držel za ruku s Laurou, Matt a – k mé nelibosti – Jasmine. Ta blondýna jako obvykle vypadala, že ji něco bolí.

A přestože mi srdce nezvykle otloukalo žebra, zhluboka jsem vydechla a zaujala co možná nejlhostejnější pózu. Netušila jsem, jaká místa mají, ale jelikož s nimi šla Mia, museli projít kolem mě. Nedbale jsem si upravila ležérní černou blůzku s rukávy po lokty s vkusným potiskem neonově zeleného hada na levé straně. Zatímco se blížili, pohrávala jsem si se stříbrnými řetízky na krku. Chtě nechtě jsem se na ně musela podívat, když stoupali po schodech.

„Je tu i Clarková!“

Přinutila jsem se k úsměvu, když mi k uším dolehl Lukův veselý hlas. Otočila jsem se na něj, pozvedla obočí a snažila se ignorovat pohledy ostatních.

„Chyběla jsem ti?“ prohodila jsem, za což mi Luke poslal pusu.

Zakoulela jsem očima, ale sama jsem musela uznat, že můj úsměv přešel z nuceného do upřímného. Zatracený Luke!

„Čau, Vic!“ zvolala vesele Laura.

„Proč jste nám neřekli dřív, že dnes jdete do kina?“ zeptal se Scott. „Mohli jsme jít spolu.“

„Samy jsme se to dozvěděly ani ne před hodinou,“ odpověděla jsem popravdě a koutkem oka sledovala Jasmine, které se moje společnost ani trochu nelíbila. Což bylo vzájemné.

„Škoda, ale noc je ještě mladá. Je dobře, že se tady naše hvězda včas vzpamatovala,“ pronesl přesladkým hlasem Matt a pročechl vlasů Lukovi, který po něm střelil vražedným pohledem. „Nezajdeme pak třeba na pivo?“ navrhl.

„Uvidíme,“ zalhala jsem.

Ani náhodou jsem nehodlala někam jít s tou blondátou mrchou. Neustále na mě odporně zahlížela. A přítomnost jistého bruneta, jehož pohledy jsem na sobě pořád cítila a kterého jsem se vši silou snažila

ignorovat, mě navíc ani trochu nepovzbuzovala k tomu, abych Mattův návrh začala vůbec zvažovat.

„No fajn, domluvíme se pak,“ pronesla Laura.

Vyrazili se Scottem, Mattem a Jasmine po schodech nahoru na svá místa. Mia se s úsměvem usadila. S nelibostí jsem zaregistrovala, že vedle mě se ocitl Luke. Na schodech zůstal jen Shey, s nímž jsem na chvíli navázala oční kontakt. Vypadal totálně lhostejně a já se v duchu modlila, aby neseděl vedle nás. Rezignovaně se podíval na Parkera a obrátil oči v sloup.

„To se na nás jako chceš vybodnout kvůli holce?“ zeptal se, ale z tónu jeho hlasu bylo patrné, že Luka spíš škádlí, než že by se na něj skutečně zlobil.

Parker se na něho zašklebil a Mia ho jako obvykle sjela pohledem.

„Dvě hodiny to beze mě vydržíš,“ zamumlal kysele a mrkl na Nathaniela.

Shey si naposledy povzdychl, a aniž by mi věnoval jediný pohled, vydal se za přáteli. Když odešel, ulevilo se mi. Polkla jsem a zadívala se na plátno, na kterém se už střídaly první reklamy.

* * *

„Tvůj kámoš je kretén,“ zamumlala Mia a s Lukem jsme se na ni oba podívali.

Parker se tiše zasmál a opřel se hlavou o sedadlo.

„Seš vůči němu zaujatá,“ odvětil. Mia pohodila růžovou hřívou, rozhodila rukama a jen taktak nepřevrátila kbelík popcornu.

„No, mám k tomu své důvody,“ zavrčela a vyslala ke mně významný pohled.

Obrátila jsem oči v sloup a zabořila se do sedadla. Rozhovorů na tohle téma jsem už měla dost. Naštěstí se vrátila Ashley s několika dobrotami, přivítala se s Parkerem a sedla si na své místo. Světla zhasla, takže jsem už nic dalšího neřekla. Úplně mě přešla chuť na film.

O dvacet minut později nebylo po mém popcornu ani stopy. Film byl nepředstavitelně nudný a ani trochu jsem neměla pocit, že sleduju horor. Dokonce jsme s Ashley několikrát vybuchly smíchy. Zato Mia si mnohem víc než film užívala Lukovu přítomnost. Celou dobu se drželi za ruku. Schoulila se mu pod rameno jako pod tlapku oblíbeného plyšáka. Musela jsem uznat, že to byl vážně milý pohled. Byla šťastná a to pro mě bylo nejdůležitější.

O dalších dvacet minut později mi stejně jako hlavní hrdince zavibroval mobil, což mě vyděsilo víc než uplynulá hodina celého filmu. Vytáhla jsem telefon z kapsy a při pohledu na jméno kontaktu jsem obrátila oči v sloup.

NEZNÁMÉ ČÍSLO: Bojíš se?

Kretén. Z posledních sil jsem se donutila neotočit a nehledat ho pohledem. Zapomněla bych na něj, ale samozřejmě že se mi musel sám připomenout. Poslala jsem mu smajlíka prostředníčku a schovala mobil zpátky. Snažila jsem se zadívat zase na film, ale už to nešlo tak hladce, protože jsem měla celou dobu pocit, jako by mě sledoval. V duchu jsem ho poslala ke všem čertům za to, jakou paranoii ve mně vzbuzuje.

„Musím na záchod,“ šeptla jsem nakonec k Ashley.

Kývla hlavou a já jsem vstala z křesla. Protlačila jsem se řadou lidí a zamířila k východu ze sálu.

Našla jsem toalety a vešla dovnitř. Bylo tam ticho a vše vonělo po jablkách. Kabinky byly prázdné, takže jsem si zabrala první a vyčurala se. Vyšla jsem ven a přistoupila k umyvadlu. Pečlivě jsem si umyla ruce, utřela se do papírového ručníku a sledovala svůj odraz ve velkém zrcadle. Upravila jsem si rozpuštěné, nepatrně rozčuchané vlasy. Ze světlých, širokých džínů s díry na kolenou jsem si setřepala neviditelná zrníčka prachu. Usmála jsem se sama na sebe a v tu chvíli všechna světla na toaletách zničehonic zhasla. Posledním zdrojem jasu byla malá zářivka nad zrcadlem.

Zamračila jsem se a nejspíš se rozhlédla, ale v místnosti jsem pořád byla jen já. To, co se stalo, bylo divné. Nehodlala jsem nad tím uvažovat. Řekla jsem si, že nejspíš prostě došlo k výpadku proudu. Zamířila jsem ke dveřím, ale když jsem do nich zatlačila, ani se nepohnuly. Stále zmatenější jsem škubala klikou a bojovala s dřevěnou deskou, ale bylo to houby platné. Musely se zaseknout. Nejdřív jsem začala trochu panikařit, ale po chvíli mi došlo, s kým že jsem v tom podělaném kině a kdo že to rád napíná moje nervy. Výpadek proudu jsem si byla schopná připustit, ale zaseknutí dveří už ne.

„Vážně vtipný, Sheyi!“ zvolala jsem v přesvědčení, že to je další výmysl toho idiota. Jen on měl totiž podobně debilní nápady. „Otevři.“

Stále podrážděnější jsem zkrřížila ruce na prsou a podupávala nervózně nohou. Věděla jsem, že jedině Nathaniel může být takový psychopat. I přesto jsem se nervózně rozhlížela ztemnělou místností, která už na jedinou nepůsobila tak příjemně. V tu chvíli se znova ozval můj mobil. Vyndala jsem ho z kapsy, a když jsem si přečetla zprávu, cítila jsem, jak se mi vytrácí barva z obličeje.

NEZNÁMÉ ČÍSLO: Už se vrať, nemám po kom házet popcorn.

S ústy dokořán jsem se zadívala na dveře před sebou a automaticky od nich o několik kroků ucouvla. Dlaně se mi začaly třást a dech se mi výrazně zrychlil. V hlavě mi znova vytryskl milion myšlenek a scénářů – jako vždycky, když jsem cítila, že mi chce někdo ublížit. Co když je to zase někdo z nich? Brooklyn? Tom?

„Je mi jedno, kdo si tu ze mě dělá prdel. Okamžitě otevřete!“ křikla jsem chvějícím se hlasem a cítila stále větší sucho v krku.

Světla se zničehonic zase zapnula. Polkla jsem, a zatímco jsem poslouchala zvuk pomalu otáčeného klíče v zámku, prsty jsem pevně svírala mobil. Zamračila jsem se a čekala – na něco, na cokoliv, ale nestalo se nic zvláštního. Po chvíli rozmyšlení jsem udělala pár nejistých krůčků ke dveřím, musela jsem se z těch proklatých toalet konečně dostat. Srdce mi bušilo jako o závod a zdálo se mi, že ho museli slyšet i lidé o čtyři kilometry dál. Opatrně jsem položila ruku na kliku. Když už jsem za ni chtěla zatáhnout, dveře se nečekaně samy rozrazily. S hlasitým vyjeknutím jsem odskočila, když na mě člověk stojící na prahu zařval: „BAF!“ Zatmělo se mi před očima a musela jsem se přidržet umyvadla, abych nepadla.

Zabralo mi pěkných pár vteřin, než jsem popadla dech a vrátila se zpátky do reality, v jeden okamžik jsem si totiž už vážně myslela, že mě skolil infarkt. Teprve po delší chvilce jsem zvedla vystrašený pohled k Sheyovi, který stál mezi futry a celý spokojený a se škodolibým úsměvem pozoroval moji bledou tvář. Měl výtečnou náladu a prohlížel si mě s rukama v kapsách džínů, jako by se nechumelilo.

„No ne! Nevěřím!“ začala jsem třesoucím se hlasem, nemohla jsem totiž pochopit, jak může někdo být takový kretén. Přiložila jsem si dlaň k hrudi a hlasitě dýchala.

„Tvůj výraz se mi určitě bude zjevovat v nádherných snech,“ pronesl spokojeně, evidentně si to vychutnával. Zavrtěl lítostivě hlavou a podíval se na mě jako na malou holčičku. „Ty a ta tvoje nulová emoční stabilita jste pro mě jako extra dávka dopaminu,“ prohodil pobaveně.

Sevřela jsem ruce v pěst. To je nebetyčná drzost! Právě jsem si prošla skutečným hororem, a on si to jen sprostě užíval! Můj strach se rychlostí světla změnil ve vztek a před očima se mi znova zatmělo, ovšem ne hrůzou. Měla jsem sto chutí mu to vrátit. Magor jeden zatracený! Neustále si myslel, že má navrch, a právě toho jsem měla tak akorát dost. V hlavě mi téměř okamžitě vyvstal dokonalý plán. Jestli si se mnou chtěl zahrávat, tak fajn. Ve vteřině jsem se rozhodla, že svoji odplatu rozjedu.

„Ty seš...“ začala jsem nasupeně, ale vzápětí jsem zmlkla a začala si rukou přejíždět po hrudi.

Zamračila jsem se a zadívala se dolů na čisté, bílé kachličky na podlaze. Otevřela jsem pusku a snažila se popadnout dech, což se mi nedařilo. Vyhrkla jsem ze sebe blíže nespécifikovatelné vyjeknutí a prsty si stiskla krk. Cítila jsem, že se na mě dívá.

„Fakt směšný, Clarková,“ odvětil znuďeně a věnoval mi lítostivý pohled. „Když už je po cirkusu, můžeme se vrátit? Nechci kvůli tobě propásnout tu kravinu, kterou někdo nazval filmem.“

„Nemů... dých... at...“ zasípala jsem ztěžka a druhou rukou se opřela o koleno. Celou dobu jsem ze sebe tlačila vzdechy a pískot, čímž jsem mu dávala najevo, že nemůžu popadnout dech.

„Na tohle ti znova neskočím,“ zamumlal, čímž měl určitě na mysli příhodu s bazénem. „No fajn. Vrátím se sám,“ pronesl, takže mi došlo, že se musím víc snažit.

Zesílila jsem dusivé skřeky a dramaticky se sesunula na kolena. Snažila jsem se ignorovat ne zrovna malou bolest. Začala jsem se lehce chvět a opřela se jednou dlaní o podlahu. Vlasy mi zahalily celý obličej, což mi pomáhalo zakrýt smích, který se mi objevoval na rtech. Pak mi jakože zaskočilo a začala jsem kašlat, což znělo dost realisticky.

„Kurva,“ řekl najednou Shey a vzápětí jsem poznala, že běží ke mně. Dřepl si vedle mě, takže jsem uviděla jeho černé vansky. Cítila jsem vůni jeho kolínské a teplo, které mu vyzařovalo z těla. „Clarková, ty jako máš panickou ataku?“ zeptal se zcela vážně a ostražitě.

Nereagovala jsem a snažila se na něj nedívat, protože jsem se bála, že bych vyprskla smíchy. Hrála jsem dál svoji roli a vnímala, jak jeho nervozita stoupá.

Ale, ale! Kdo se směje teď, co?

„Sakra, Clarková! Copak s tebou musejí být jen samý problémy?“ vyštěkl nervózně. „To musíš začít umírat zrovna ve chvíli, když jsem s tebou já?“ Zřetelně jsem vnímala rozčilení v jeho hlase.

Chystal se mě chytit za ramena, ale byla jsem rychlejší. Vší silou jsem ho odstrčila a zmatený Shey ani nestačil zareagovat, jak moc byl mým protiúderem překvapený. Rozmázl se zády o bílé kachličky a jen tak tak se do nich nepraštil hlavou.

Nevím, na co jsem myslela, když jsem přes něj přehodila nohu a sedla si na jeho stehna. V žilách mi koloval adrenalin, když jsem mu rukama přirazila zápěstí k podlaze. S přerývaným dechem jsem se nad něj sklonila a pohlédla mu do očí. Vlasy mi opět spadaly po obou stranách

obličej a přívěšky na krku se téměř dotýkaly jeho tváře. Nemohla jsem si odpustit jedovatý úšklebek, který se mi na znamení vítězství objevil na rtech. Vyšel mi z nich tichý smích. Takové uspokojení jsem už hodně dlouho necítila.

„Tak co, Sheyi?“ zašeptala jsem.

Nathaniel se na mě nakonec podíval. Pomalu mu začalo docházet, že jsem ho převezla. Pozorovala jsem, jak zmatek na jeho tváři ustupuje narůstajícímu vzteku. Nepatrně zatnul čelisti, oči mu zčernaly, pohled zvažněl. Cítila jsem, jak tuhne, jeho svaly začaly připomínat kusy skály. Míra mého uspokojení přesto vůbec neklesala a díky adrenalinu jsem pořádně ani nevnímala pozici, v jaké se nacházíme.

„Humor tě nějak přešel, co?“ zasyčela jsem.

Shey se jízlivě ušklíbl, což by mě snad i trochu vyděsilo, kdyby si ve stejnou chvíli nepřešel jazykem po horních zubech a nezahleděl se do prázdna. V ten moment vypadal... nepřehlédnutelně. Vlasy mu kontrastovaly s bílými kachličkami a z jeho jinak prázdných očí teď planul pekelný vztek. A přestože bych se měla bát, nemohla jsem. Opět. I když jsem věděla, jak moc zuří. V tu chvíli jsem z nějakých iracionálních důvodů nemohla přestat.

Chtěla jsem víc. Zjistit, co bude následovat. Zahrávat si s ním, zahrávat si s ohněm. Neuvažovala jsem logicky. Ta situace a představa, co by se mohlo stát, mě úplně pohltily.

Chtěla jsem to. Chtěla jsem zkusit, jaké to je. Toužila jsem *překročit hranice*. Kde ty hranice ale byly? To jsem ještě netušila.

„A co uděláš teď, co?“ zavrčel a navázal se mnou opět oční kontakt.

Atmosféra kolem zhoustla, vnímala jsem to každičkou buňkou v těle. Polkla jsem a zatlačila prsty silněji na jeho zápěstí. Nezdálo se ale, že by mu to vadilo. Pouze se na mě díval.

„Tohle byla hodně špinavá hra,“ pronesl chraplavým tónem.

„Nikdy jsem netvrdila, že budu hrát čistě,“ odvětila jsem a hlas měla tak tichý, jako by mi ani nepatřil. „Nemůžeš pořád vyhrávat a chovat se jako kokot. Jednou sis zahrál na úchylna a zatáhl mě do křoví, a co teď? Chceš ze sebe prase dělat dál? Tak to ani náhodou,“ odsekla jsem a povytáhla obočí.

Byla jsem na sebe nesmírně hrdá, že jsem se mu pomstila, ale... ale v tu chvíli jsem cítila ještě něco. Něco, díky čemuž jsem se nedokázala zvednout. A to mě děsilo víc než celý jeho plán se zamčenými dveřmi.

„Zjevně jsi to pořádně nepromyslela,“ pronesl najednou ještě hlubším hlasem.

Zvedl lehce hlavu a upřeně se mi zahleděl do očí. V ten moment jsem nebyla schopná jediného pohybu. Zasekla jsem se v té pozici jako paralyzovaná a viděla pouze jeho tvář.

„A to jako proč?“ zašeptala jsem chraplavě.

„Protože jsem mnohem silnější,“ odvětil a v tu samou chvíli mi kolem zatlačil do hýždí, takže jsem přepadla dopředu. Tíse jsem zaskučela a na poslední chvíli se zapřela rukama o kachličky po obou stranách jeho hlavy. Naše obličej se rázem ocitly těsně u sebe. „A mazanější,“ dodal a tváře mi ovanul jeho horký dech. Využil toho, že má volné ruce, a jednu dlaň mi položil dole na záda. Prudce si moje tělo přitáhl ke svému, a když jsem ucítila, jak se můj podbřišek dotkl jeho tvrdého břicha, zhluboka jsem se nadechla. „A zmůžu toho mnohem víc,“ zašeptal a druhou ruku mi položil na bok. Sykla jsem, když se mi jeho prsty zarývaly do kůže, ale přestože to bolelo, necítila jsem se nepříjemně. Právě naopak.

Polkla jsem, abych si trochu zvlhčila vyprahlý krk, ale k ničemu to nebylo. Naše tváře od sebe dělily centimetry. Cítila jsem teplo sálající z jeho rozpáleného těla a dotyk velkých dlaní na svých bocích. Slyšela jsem srdce, které mi tlouklo ve zběsilém rytmu. Viděla jsem jeho magnetizující duhovky, které mě zvláštním způsobem přitahovaly. Byla jsem jako v transu. Nedokázala jsem se od těch očí odtrhnout. Viděla jsem pouze je. Cítila jsem Sheyův horoucí dech a svoje nohy jako z gumy. Neuvažovala jsem logicky. O tu možnost mě připravil on. Tehdy jsem vůbec poprvé opravdu zavrhla veškerou logiku.

„I já se umím mstít,“ dodal a přitáhl si mě k sobě ještě těsněji.

Byla jsem tak blbá. Blbá, protože jsem to v téhle fázi měla utnout, odtáhnout se a odejít. Jenže jsem to neudělala. Ty proklaté, mrtvé oči mě až příliš omámily.

„Pamatuješ, jak dopadla tvoje poslední pomsta?“ zašeptala jsem lehce se chvějícím hlasem. „Strčil jsi mě do bazénu. Snad ti nemusím připomínat, žeš v něm skončil taky,“ zamumlala jsem, a Shey nepatrně pozvedl koutek rtů.

„Chceš mi tím něco naznačit?“ zeptal se.

V tu samou chvíli vzal do rukou řetízek mého přívěsku, který se pohupoval mezi námi. Sledovala jsem, jak ho něžně obrací v prstech, a pak jsem se neplánovaně opět zadívala do jeho černých duhovek.

„Možná se mstít neumíš...“ Znělo to spíš jako otázka, a ne jako oznámení.

Hrála jsem si s ohněm a moc dobře jsem to věděla. Stejně tak jsem věděla, že bych to dělat neměla, ale nedokázala jsem se ovládnout.

Problém spočíval v tom, že se mi to začalo líbit. Škádlit se s ním. Posouvat hranice a vítězit. Sledovat, jak ho štve, když se někdo odváží odrazit úder a pustí se s ním do souboje. Zvykl si na hladká vítězství, protože jeho protivníky děsila už sama představa s ním zápasit. Líbila se mi ta krátká zaváhání a jeho pohledy, když jsem ho vyváděla z rovnováhy. Když ho opouštěla lhostejnost. Milovala jsem, když v něm propukala zběsilost. To, jak se při tom choval. Byla jsem strašná masochistka. Mělo snad cenu po tom všem někoho obviňovat? Pokud ano, tak pouze a jedině sebe. Protože jsem byla hloupá. Tehdy mi to ale nedocházelo.

„Ó, vážně?“ zeptal se a na rty se mu vloudil ten odporný úsměv. Úsměv, který lidi zotročoval. Který je zavíral do odporných cel s vysokými zdmi, bez dveří. „Tak hele, Clarková. Radím ti, dávej si pozor, protože nemáš ani páru, co se ti může stát.“

S těmi slovy pustil můj řetízek. Nestačila jsem odpovědět, protože najednou kdosi prudce rozrazil dveře na toalety. S očima doširoka otevřenými jsem otočila hlavu a zadívala se na dvě mladé paní, které stály na prahu a s údivem na nás pohlížely. I Nathaniel se podíval jejich směrem, a hned nato se šibalsky usmál na mě. Zatímco já jsem v prvotním šoku měla sto chutí se hanbou propadnout, bylo mi totiž jasné, jak to asi vypadalo. Chvilí mezi námi panovalo neskutečně trapné ticho a měla jsem pocit, že jediný, kdo si celou situaci užívá, je Shey. Já jsem byla totálně paralyzovaná.

„Ehm,“ odkašlala si nakonec jedna z žen. „Promiňte, že vyrušujeme, ale je tu volno?“

„No jasně!“ vypískla jsem a jako opařená se zvedla.

Na Sheye jsem nečekala, obešla jsem ty dvě a rychlým krokem zamířila do sálu.

Za to, co se právě stalo, jsem se v duchu fackovala. Tělo mi zalil studený pot a hanba mě ne a ne opustit. Ještě pořád jsem na své kůži cítila to teplo, jeho dotyk a horký dech. Byla jsem na sebe naštvaná, že jsem zašla takhle daleko. Na veřejném místě – a ještě k tomu se Sheyem! Co jsem si myslela?! Zakroutila jsem hlavou a vklouzla do sálu. Rychle jsem se vrátila na své místo a zabořila se do sedadla. Nejraději bych se do něho rozpustila. Ashley se na mě udiveně podívala.

„Co je s tebou?“ zašeptala.

„Nic,“ zalhala jsem.

V hlavě jsem si pořád přehrávala tu ponižující situaci.

Když se otevřely dveře do sálu a prošel jimi Shey, zrychlil se mi dech. Snažila jsem se nedívat na něj, když kolem nás procházel, ale bylo to

silnější než já. Můj pohled se zastavil na jeho postavě, ale on se ke mně opět ani neotočil, jako by se nic z toho vůbec nestalo. Polkla jsem a promnula si prsty. Byla to pro mě totální abstrakce. Měla jsem dojem, jako bych se toho všeho ani neúčastnila, ale pravda byla taková, že jsem se děsila důsledků té situace. Jako čert kříže.

Neulevilo se mi ani po tom, co Shey půl hodiny před koncem filmu opustil kino. Protože i když zmizel, pořád jsem na sobě cítila ten satanský pohled.

* * *

Pozorovala jsem téměř černé nebe a vzdychla jsem. Na obloze nebyla jediná hvězda, o měsíci nemluvě. Jen temnota. Temnota, která požírala světlo. Postupovala bych jinak, kdybych hvězdy tehdy viděla? Popotáhla jsem nosem a skulinkou mezi rty vyfoukla cigaretový kouř. Ve vzduchu se utvořil bílý obláček, který se vzápětí rozplynul do ztracena. Po studených tvářích mi pomalu stékaly slzy. Už jsem ani nevzlykala. Nenaříkala jsem ani nebrečela. Byly to už jen tiché slzy.

Zachvěla jsem se, když má odhalená ramena ovanul chladný vítr. Zadívala jsem se na svoje boty odhozené kamsi na kraj střechy a pak na své bosé nohy. Zářily na černé, studené pokrývce střechy. Prsty přesahovaly její okraj. Otevřela jsem víčka a znova se zadívala na krásnou scénérii před sebou. Miliony světel a budov s černou oblohou v pozadí utvářely kompozici plnou malinkých teček. Připomínaly hvězdy, ale to byla jen iluze. Nebyly skutečné. Byly jen chabou napodobeninou. Prázdným pohledem jsem se podívala dolů a několikrát se zhluboka nadechla.

Soustředěně jsem pozorovala jednu z rušných římských ulic. Z třicátého patra se zdála tak malá a bezvýznamná. Auta připomínala malinkaté figurky a lidi blechy. Od vytoužené svobody, od klidu a ticha, mě dělilo třicet pater. Konečně jsem si měla odpočinout. Konečně jsem měla ukončit tohle utrpení a být šťastná.

Mezi prsty mi dohořívala cigareta. Byla jsem vyčerpaná. Už jsem to nedokázala dál snášet. Nemohla jsem to udělat. Malátným pohybem jsem odhodila nedopalek a sledovala, jak víří vzduchem, jak padá. Letěl takhle několik metrů, dokud jsem ho neztratila z dohledu. V tu chvíli jsem chtěla být jako ta cigareta. Svobodná. Už jsem neslyšela motory aut ani vřavu předměstí. Neslyšela jsem nic. Toužila jsem jen po blahodárném tichu, kterého se mi dostalo. Věděla jsem, že od toho, abych byla svobodná už navěky, mě dělily vteřiny.

Ještě chvíli. A budu volná.

Otevřela jsem doširoka oči a zalapala po dechu. Zvedla jsem se do sedu a chvíli zhodnocovala, co se vlastně stalo. Srdce mi v hrudi bušilo, když jsem se rozhlížela kolem sebe a přemýšlela, proč stojím na střeše mrakodrapu. Tělo se mi zaplavilo úlevou, když mi došlo, že ležím u sebe v pokoji a to všechno byl jen hrozně realistický sen. Vydechla jsem a položila se zpátky do měkkých polštářů. Jak já to nesnášela.

V místnosti bylo světlo, což znamenalo, že už muselo být kolem poledne. Natáhla jsem se pro mobil, abych zkontrolovala, kolik je hodin. Konsternovaně jsem zjistila, že jedna pryč. No, pospala jsem si. Samozřejmě bych to nebyla já, kdybych ještě další půlhodinu nezůstala ležet a nehleděla do stropu – proč bych měla vstávat a dělat něco užitečného? Přesvědčovala jsem samu sebe, sama se sebou jsem vedla válku. *Vstávat, nebo nevstávat?*

Život se mnou ale měl vlastní plány, jelikož se o chvíli později s třísknutím otevřely dveře. Svraštla jsem obočí a otočila hlavou. Na prahu stál Chris Adams v červených kraťasech a bílém tričku. Culil se od ucha k uchu, na nose měl sluneční brýle a vlasy mu odstávaly na všechny strany.

„Lásko moje!“ zašvitořil, na což jsem zakoulela očima.

„Co chceš?“ zeptala jsem se pochmurně.

Chris vešel dovnitř a hupsnul do postele napravo vedle mě, jako by se nechumelilo. Vyjekla jsem, protože mi přilehl ruku. Nepřestával se šklebit, ale já jsem se jeho nadšením nenakazila.

„Proč vypadáš, jako bys právě dostal další hodinky Dolce Vita?“ zeptala jsem se a zabořila hlavu do polštáře.

„Mám rande,“ začal zvesela. „A musím se na něj připravit, takže se mnou jdeš nakupovat,“ oznámil mi.

Ztěžka jsem zaúpěla, jeho informace mi neudělala zrovna radost.

„S kým?“ zeptala jsem se naoko lhostejně.

Nemohla jsem si pomoci, ale byla jsem trochu zvědavá. Milovala jsem společenský život s Chrisem, protože se kolem něj neustále něco dělo. Netušila jsem, kde se ten klučina se všemi těmi lidmi seznamuje. Rande si většinou domlouval na jednu noc, ale jejich počet byl alarmující.

„S Lindsay,“ odpověděl. „Dělá u mámy ve firmě. Poznali jsme se nedávno a slovo dalo slovo,“ pokrčil rameny.

„Kolik jí je?“

„Dvacet sedm,“ pronesl rozněžněle.

Christopher byl odjakživa na starší, o školní románek nejevil zájem, což mu ale nebránilo v tom vyjadřovat se ke každé osobě z naší střední. Zato já jsem k jeho schůzkám se ženami, které byly o tolik starší, měla výhrady.

„Páni, je o deset roků starší než ty,“ prohodila jsem a protřela si ospalky v očích. „Máma o tom ví?“

„Zešilelas?“ odsekl. „Měla by infarkt.“ Posadil se na postel.

Nad Chrisem slintala řada studentstva Culver City High School. Na vině byl jeho vzhled i povaha. Byl hubený a vysoký, měřil tak šest stop. Svaly neměl, ale přesto vypadal hříšně ve svém značkovém, příšerně drahém oblečení nebo v kouscích, které mu navrhovala máma. Měl bezvadný charakter – Adams dokázal lidem porozumět jako málokdo a uměl se vtělit do jejich situace. Byl citlivý, zábavný a nikoho nesoudil, přestože čas od času dokázal být neskutečně otravný. Navíc patřil mezi nejlepší studenty, i když se absolutně neučil. Topil se v penězích, budoucnost měl zajištěnou, odmala ho zajímala hudba a mixtape a jeho kmotrem byl člověk, kterému patřila půlka Saudské Arábie. Netušila jsem, jestli může mít někdo v životě větší štěstí. Co se ale vztahů týkalo, byl Chris vybíravý, takže po jednom rande následovala vždycky celá šňůra dalších.

Byl to sice neskutečný miláček, ale do jeho srdce dokázala proniknout pouze jediná osoba. To se však stalo až mnohem později.

„Chrisi,“ zaúpěla jsem, takže se ke mně otočil. Na pohodlném polštáři jsem pod bradou sepjala ruce. „Seš bohatej.“

„Jop,“ odvětil jakoby nic.

„Jestli si do třiceti nikoho nenajdu, vezmeš si mě?“ zeptala jsem se. „Poletíme spolu na Maledivy a už se nevrátíme.“

„Si piš, můžeme to udělat klidně hned,“ zachechtal se a líbнул mě na ústa. Zasmála jsem se, on vstal z postele a přistoupil k mojí skříni. „Vstávej a dej se do gala. Udělám ti francouzské cop,“ prohodil a nad apokalypsou v mém oblečení začal kroutit hlavou. „Bože, proč je tu takovej bordel?“

„Ne každý má služku, která všechno poskládá,“ povzdychla jsem si. Dal mi za pravdu. „A žádné cop mi neuděláš. Dobře víš, jak moc nsnáším chodit se staženými vlasy,“ dodala jsem a jen s obtížemi vstala z měkké matrace. „Je mi pak vidět celej ksicht a cítím se nepříjemně.“

„Ale vypadáš roztomile, takže se o tom nebudeme bavit,“ rozhodl. „Měla bys tu svoji pusku dávat na odiv, a ne ji schovávat.“

Obrátila jsem oči v sloup a zamířila do koupelny. Theo beztak ještě spal a máma byla v práci. Předat Chrisovi náhradní klíče se ale ukázalo

jako ne zrovna šťastný nápad. Po rychlé sprše jsem se patnáct minut upravovala a oblíkla si to, co mi kamarád vybral, takže černé vypasované tričko s dlouhým rukávem a šněrováním na prsou a světlemodré džíny. Zatímco jsem se malovala u toaletky, Chris mi česal vlasy. Vyprávěla jsem mu, co se přihodilo v kině. Incident na toaletách jsem vynechala jen proto, že jsem se bála na něj vůbec pomyslet. Nevěděla jsem, jak bych se *mu* po tom všem vůbec mohla podívat do očí.

„Mia se nám zaláskovala,“ pronesl uštěpačně Chris, když mi lehce splétal prameny vlasů. „Theo o tom ví?“

„Asi ne,“ pokrčila jsem rameny. „O tomhle spolu nemluvíme. Vím jen, že Mia to mezi nimi skončila a prý to vzal dobře. Aspoň mám ten pocit,“ zamyslela jsem se nahlas.

S bratrem jsem to neřešila. Theo neměl chuť tohle téma otvírat a já jsem nechtěla rýpat. Jedinou změnou bylo, že se po tom všem s Miou přestal bavit, s námi se téměř neviděl a víc času trávil se svými kamarády. Respektovala jsem ho. Nepřekvapovalo mě, že jeho aférka s Robertsovou skončila tak rychle. Od začátku jsem o nich měla pochybnosti. Ani trochu se k sobě nehodili, byli spíš jako sourozenci, a přestože Theodor byl ve společnosti Mii šťastný, ona o něj nejevila ani z poloviny takový zájem jako o Parkera. Měla jsem radost, že to utnula dřív, než do toho Theo spadnul. Sice jsem ho nesnášela, ale pořád byl mým bratrem a záleželo mi na něm.

„Hotovo,“ vydechl hrdě Chris zrovna ve chvíli, kdy jsem odložila řasenku. Vstala jsem z křesílka a protáhla se. „Jsem bůh,“ prohodil.

„A to skromnej.“

„Žeee?!“ protáhl.

Opustili jsme společně náš dům. Napsala jsem ještě Theovi, že jsem odjela do města. Doufala jsem, že si to snad přečte, až se vzbudí. Často moje zprávy ignoroval, a někdy mě dokonce i blokoval.

Následující čtyři hodiny jsem strávila pobíháním po obchodech s Chrisem a jeho zlatou kreditkou. Musela jsem uznat, že v tomhle ohledu byl mistr a předčil nejednoho shopaholika. V nákupním centru dokázal strávit několik hodin, aniž by byl jen na chvíli unavený. Měl dar vyčenichat ty nejlepší kousky. A pokud šel na nákupy s Miou, svět proti nim neměl šanci. Díky nim prodavačky od zaměstnavatelů ve většině případů dostávaly prémie za množství udaného zboží.

„Můžeme se už vrátit? Necítím nohy,“ postěžovala jsem si, když jsme ověšení Chrisovými taškami kráčeli vstříc dalšímu obchodu. I já jsem měla nakupování ráda, ale ne v takovém množství. Jasně, zkoušení